

Medlemmer af Folketinget Claus Larsen-Jensen (S), Charlottte Antonsen (V), Lene Espersen (K), Anne Baastrup (SF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Susanne Clemensen (CD), Elisabeth Arnold (RV), Keld Albrechtsen (EL), Jann Sjurzen (KRF), Kim Behnke (FRI) og Frank Dahlgaard (UP) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om udarbejdelsen af et charter for grundliggende rettigheder i EU?«

(Forespørgsel nr. F 12).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetimen

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen i dag har statsministeren udpeget trafikministeren.

Der er ikke anmeldt nogen spørgere, så trafikministeren kan få lov at gå sin vej igen.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 7:

Forespørgsel til statsministeren og udenrigsministeren [om dansk Europapolitik efter folkeafstemningen].

Af Claus Larsen-Jensen (S), Charlotte Antonsen (V), Lene Espersen (KF), Anne Baastrup (SF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Susanne Clemensen (CD), Elisabeth Arnold (RV), Keld Albrechtsen (EL), Jann Sjurzen (KRF), Kim Behnke (FRI) og Frank Dahlgaard (UP).
(Forespørgslen anmeldt 10/10 2000).

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 30: Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Nedsættelse af skattesatsen for selskaber samt virksomhedsskatteprocenten).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 4/10 2000).

Sammen med denne sag foretoges:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 31: Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Ændring af afskrivningsregler og -sæts samt justering af sætser m.v.).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 4/10 2000).

5) Første behandling af lovforslag nr. L 32:

Forslag til lov om ændring af virksomheds-skatteloven og personskatteloven. (Aktiekøb i forbindelse med virksomhedsovertagelse).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 4/10 2000).

6) Første behandling af lovforslag nr. L 33:

Forslag til lov om ændring af pensionsbeskatningsloven, pensionsafkastbeskatningsloven, personskatteloven og skattekontrolloven.

(Pensionsordninger for tidligere selvstændigt erhvervsdrivende m.fl.).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 4/10 2000).

7) Første behandling af lovforslag nr. L 34:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Succession i konto for opsparet overskud og justering af reglerne om beskatning af løbende ydelser).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 4/10 2000).

8) Første behandling af lovforslag nr. L 35:

Forslag til lov om ændring af selskabsskatteloven og ligningsloven. (CFC-beskatning ved gunstige skatteudskydelsesordninger samt fradragsbeskæring ved koncerninterne præmiebetalinger).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 4/10 2000).

**9) Første behandling af lovforslag nr. L 36:
Forslag til lov om ændring af aktieavancebe-
skatningsloven og dødsboskatteoven.
(Ændring af successionsreglerne ved overdra-
gelse af aktier).**

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 4/10 2000).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Verner (S):

Disse lovforslag, vi behandler, fra L 30 til og med L 36, er jo en række forslag om ændring af forskellige skattelove: selskabsskatteoven, virksomhedsskatteoven, personskatteoven, pensionsbeskatningsloven, ligningsloven og aktieavancebeskatningsloven.

Lovforslagene tager sigte på at ændre selskabsskattesatsen fra det, vi kender i dag, 32 pct., til en selskabsskatteprocent på 30. Forslagene fremsættes for at få satserne mere på linje med de satser, der kendes i vore nordiske nabolande.

Samtidig foreslås det, at man hæver beskatningen af aktieindkomst fra 25 til 28 pct. for de mindre indkomster og for større aktieindkomster fra 40 til 43 pct. Det betyder, at den laveste beskatning hos selskab og aktionær bliver 49 pct. og den højeste 60 pct. Dermed bliver beskatningen af aktieindkomster neutral i forhold til beskatningen af lønindkomst, hvilket jo netop også er hensigten med lovforslaget.

Samtidig foreslås det, at der sker en ændring i afskrivningsloven, så afskrivningssatserne ændres ved at nedsætte saldoafskrivningen fra 30 til 25 pct. Ændringen har som sagt til formål dels at nedsætte selskabsskattesatsen, dels at udbrede skattegrundlaget. En lavere skattesats vil utvivlsomt være et positivt signal til de virksomheder, der måtte ønske at etablere sig i Danmark.

Også ændringerne af afskrivningssatserne bringer os nærmere på det, vi kender. F.eks. har der jo været en debat om beslutningen i Tyskland om, hvordan afskrivningssatserne skal være, og der sætter man til sammenligning saldoafskrivningssatserne ned fra 30 til 20 pct., altså faktisk længere ned, hvilket betyder, at man i Tyskland får en lavere afskrivning, og man sætter bygningsafskrivningssatserne ned fra 4 til 3 pct.

Samtidig vil jeg godt minde om, at man dernede har en selskabsskatteprocent med et gennemsnit på 38,6, altså over det, som vi har i Danmark. Men det ændrer jo så heller ikke ved, at vi bringer os i overensstemmelse med vore nordiske nabolande, men ligger under, hvad man har i Tyskland.

Det er vel også afgørende, at afskrivningerne er så realistiske som muligt for at kunne opnå den levetid, som et afskrivningsaktiv nu har. Ændringen af afskrivningsreglerne indeholder også en bestemmelse om, at virksomheder, der har et produktionsapparat, som hurtigt nedslides, kan foretage fradrag for tab i salgsåret frem for, som det er kendt nu, i det efterfølgende år.

Det er naturligvis en styrkelse af virksomheder, hvor der sker en hurtig forældelse af driftsmidlerne, og det er i øvrigt en ændring, der er blevet positivt modtaget f.eks. i IT-branchen, hvor man netop har efterlyst ændringer som dem, der nu foreslås her.

Med de forslag, vi behandler i dag, bliver der også mulighed for, at selvstændige, der har drevet egen virksomhed i en årrække, f.eks. 10 år, kan anvende et beløb af den skattepligtige fortjeneste til at oprette en pensionsordning med løbende udbetalinger eller en ratepensionsordning. Det, der sker herved, er så, at beskatningen udskydes, indtil pensionsordningen aktiveres eller tages i anvendelse. Det er et ønske, som har været fremført under hele generationsskifte-diskussionen, og et ønske, som nu bliver imødekommet, og som også vi finder positivt.

Forslaget indeholder også det positive element, at der nu bliver mulighed for fuld fradragsværdi af renteudgifter, når der optages lån til køb af en virksomhed, der drives i selskabsform. Det er også et længe næret ønske, der her opfyldes, og som forhåbentlig kan bidrage til en positiv udvikling.

I Socialdemokratiet er vi positive over for at medvirke til de ændringer, der nu foreslås gennemført i Folketinget med lovforslagene nr. L 30 til og med nr. L 36. Vi skal derfor anbefale, at lovforslagene vedtages.

Mariann Fischer Boel (V):

Regeringen fremsatte sit forslag til finansloven for 2001 den 29. august 2000. Hos Venstre var der selvfølgelig en vis spænding om, hvad regeringen mon havde at byde nationen på af visioner og nytænkning på skatteområdet. Jeg vil ikke sige, at vi blev skuffede. Vi blev måske ikke engang overraskede. Alt var ved det gam-

le: igen nye afgifter og nye skatter til det i forvejen skatteplagede folk.

Men i dag skal vi jo koncentrere os om erhvervsskatteomlægningen. Der er jo ikke nogen tvivl om, at omlægningen af erhvervsskatterne indebærer meget store likviditetsforskydninger, og dér tager jeg så de to første forslag under ét. Nogle erhverv vil blive langt hårdere ramt end andre. F.eks. vil transportsektoren og landbruget blive de store tabere i spillet, og det er vel næppe det, en branche som transport- eller vognmandserhvervet har brug for. De er i forvejen i en meget presset situation, og det bliver så de kapitalekstensive brancher som f.eks. servicesektoren, den finansielle sektor og i nogen udstrækning også IT-branchen, der kan gå lidt lysere tider i møde.

Nedsættelsen af virksomheds- og selskabs-skatten giver en permanent skattebesparelse for erhvervslivet på ca. 2 mia. kr. om året, men afskrivningsmulighederne for driftsmidler skal betale regningen og endda godt og vel, fordi forringelserne af afskrivningsreglerne indebærer en fremrykning af skattebetalingerne, der isoleret set øger skatten med over 4 mia. kr. i 2001, så staten det første år vil få et øget skatteprovenu på de to områder på 2½ mia. kr.

Nu vil skatteministeren, hvis han hører efter, selvfølgelig sige, at lavere afskrivninger i dag modsvares af, at man på et senere tidspunkt får nogle højere afskrivninger. Så på sigt, vil skatteministeren sige, vil omlægningen blive nogenlunde neutral, og det er jeg ikke uenig i, når man vurderer erhvervslivet under ét, men der er altså som sagt nogle meget skæve virkninger af omlægningerne for forskellige brancher.

Problemet er så, at der også på andre ministerområder – her tænker jeg på arbejdsministerens og på miljøministerens område – ligger nogle forslag, som vil medføre yderligere afgifter på forskellige områder på ca. 1½ mia. kr., så den samlede regning for erhvervslivet bliver ca. 1,8 mia. kr. Det er på lang sigt, og det er ikke det, erhvervslivet har brug for efter afstemningsresultatet den 28. september.

Og så blot et par kommentarer til de enkelte elementer i resten af pakken: Jeg vil godt sige, at 10 minutter til at behandle så mange lovforslag af sådan en vis karakter finder jeg fuldstændig utilstrækkeligt, men det kan vi måske få lejlighed til at vende tilbage til.

Hvis vi kigger på forslaget om tabsfradrag i salgsåret for driftsmidler og skibe, så støtter vi det fuldt ud, men vi er ikke helt så entusiastiske,

når vi kommer til forslaget om forhøjelse af aktieindkomstbeskatningen, der for personligt ejede aktier forhøjes med 3 pct., altså fra 25 til 28 pct. og fra 40 til 43 pct. Det mere end opvejer effekten af selskabsskattenedsættelsen for personlige aktionærer. Den samlede selskabs- og aktieskat forhøjes fra 49 til 49,6 pct. for aktieindkomster under 38.500 kr. og fra 52,9 til 60,1 for aktieindkomster, der ligger ud over det beløb, og så kommer der formodentlig på et senere tidspunkt en yderligere regulering af hele aktiebeholdningsområdet.

Forbedring på generationsskifteområdet er vi i Venstre positive over for, og ligestillingen af behandling af renteudgifter, uanset om de er brugt til at finansiere et køb af et privat selskab eller en virksomhed, er en klar forbedring.

Der er nogle knaster, f.eks. ejerandelen på de 25 pct. af aktie- eller anpartskapitalen, og jeg kan ikke rigtig se af forslaget, om en successiv erhvervelse af aktier på f.eks. 10 pct. om året i et glidende generationsskifte ville være omfattet af loven. Så er der 10-års-reglen, der måske kan være et problem. Altså hvis man ikke har afviklet lånet efter en 10-års-periode, får man formodentlig nogle problemer, men det håber jeg også vi får lejlighed til at kigge på.

Forslaget om mulighed for at indskyde en del af en eventuel avance ved salg af erhvervsvirksomhed på en pensionsordning er jo noget, der har været et længe næret ønske om mange, mange steder. Det er et positivt tiltag. Jeg kan have lidt tvivl om 2 mio. kr.s-grænsen, som jo ikke sidestiller de private med de offentlige eller med de ansatte i det hele taget, men det må vi jo også prøve at kigge på.

Og så som et lille suk: Så vidt jeg kan se af forslaget, har en medhjælpende hustru ikke mulighed for at lave sin egen opsparing. Hun har dog også bidraget til, at virksomheden har kunnet eksistere i den periode frem til et eventuelt salg, så det vil jeg også godt, vi får mulighed for at kigge på.

Men så er jeg meget forbavset over at se et helt nyt afsnit i lovforslaget i stk. 4, § 15 a. Det er en stramning, som jo ikke var med i det forslag, der blev sendt til høring, i hvert tilfælde ikke i det, som Skatteudvalget har fået sendt over: Og jeg har svært ved at se, hvordan man skal administrere den ordning. Hvis man skal trække en eventuel ejendom ud, hvordan skal man så opgøre gælden i ejendommen? Jeg synes lidt, det er luskeri, at man kommer med sådan

en ændring af et lovforslag, der har været sendt ud til høring.

At succession i indestående på konto for opsparet overskud i virksomheden i levende live tilnærmedes den, vi kender i dag ved dødsfald, er også et glimrende forslag, som vi har stor sympati for.

Så er der et forslag omkring CFC-beskatningen, og jeg må indrømme, at jeg ikke ved, om det har sneget sig ind i stakken ovre i Skatteministeriet, for jeg synes, det er helt atypisk i forhold til de øvrige forslag i den her bunke. Det vil jeg godt have lejlighed til at vende tilbage til. Altså der er to elementer i forslaget. Jeg synes, det er pudsigt, vil jeg godt sige, hvis jeg skal finde sådan et fynsk, dækkende udtryk.

Og så det sidste forslag om ændring af successionsreglerne ved overdragelse af aktier: Hvor de fleste af lovforslagene på successionsområdet har været positive og hjælpsomme, så synes jeg, at det sidste forslag i stakken her vil være med til at gøre det vanskeligt at lave generationsskifte i visse typer af virksomheder, altså i de virksomheder, hvor 25 pct. af virksomheden f.eks. ligger i ejendommen.

Det er formodentlig en opfyldelse af pinsepakkens regler om generationsskifte ved død, fordi der med det forslag blev indført en tilsvarende begrænsning i adgangen til at lave generationsskifte med succession, hvis hovedaktionæren overdrager sine aktier i levende live. Men jeg er bange for, at sådan et forslag som det her vil være med til at afkapitalisere virksomheden og måske hindre, at virksomheden vil være interesseret i at spare op til en ekspan-sion på et senere tidspunkt.

Jeg vil gerne have belyst de utilsigtede incitamenter, der kan være i forslaget. Det går for mig at se i hvert fald i den stik modsatte retning af, hvad vi kan ønske os for at sikre, at mange af de 15.000 virksomheder, der skal generations-skiftes over en meget kort periode, har en mulighed for at overleve. Jeg er bange for, at de vil blive invalideret med det her forslag.

Men jeg håber i hvert fald, at jeg har givet indtryk af, at Venstre som hovedregel er positivt indstillet over for at få en diskussion og en drøftelse af erhvervspakken på skatteministerens område. Jeg har selvfølgelig også med nogen interesse noteret mig nogle udtalelser fra Det Radikale Venstre i Børsen den 2. oktober 2000 om, at den situation, vi står i herhjemme efter nej et ved afstemningen, betyder, at man bliver nødt til at revidere visse dele af skattemi-

nisterens erhvervspakke for at kompensere for de manglende indtægter, som erhvervslivet har fået som følge af afstemningsresultatet den 28. september 2000.

Flemming Hansen (KF):

Regeringens skattepakke indeholder forslag, som er sympatiske, og forslag, som er absolut usympatiske set med konservative øjne.

For det første baserer lovgivningen sig på princippet om at fodre hunden med dens egen hale og på en forestilling om, at erhvervslivet foretager dispositioner, som ikke er baseret på fornuft, men på skattetænkning.

Vort udgangspunkt er, at erhvervslivet alene baserer sine beslutninger på, hvad der er bedst for den enkelte virksomhed, men at virksomheden er nødsaget til at basere mange beslutninger på den meget komplicerede lovgivning, vi har på skatteområdet for såvel virksomheder som for personer.

Når skatteministeren derfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget kan tillade sig at skrive følgende: »En omlægning af erhvervsbeskatningen i retning af lavere selskabsskattesats og lavere skattemæssige afskrivninger, der bedre afspejler aktiverens økonomiske levetid, vil reducere forvridningen af investeringsadfærden ...«, og når man et andet sted skriver, at »... satsen for saldoafskrivninger foreslås nedsat fra 30 pct. til 25 pct. ...«, og at det »... afgørende vil bidrage til at mindske skattereglerne som parametre for virksomhedernes investeringsbeslutning og skabe større neutralitet i forholdet til virksomhedernes investeringsbeslutning ...«, så er man klar over, at man står over for en skatteminister, der ikke har meget kendskab til at drive privat erhvervsaktivitet, og jeg finder mildest talt disse bemærkninger arrogante og yderst uheldige.

Det andet, jeg som ordfører for Det Konservative Folkeparti vil fremføre, er, at vores synspunkt og virksomhedernes synspunkt i øvrigt også er, at det største problem for virksomhederne i dag ikke er beskatning af virksomhederne, men beskatningen af deres medarbejdere. Virksomhederne fortæller os gang på gang, at beskatningen af medarbejdere i dag er så høj, at den virker direkte demotiverende for arbejdslysten i danske virksomheder og direkte gør det vanskeligt at få medarbejdere til den enkelte virksomhed.

Går vi de enkelte lovforslag igennem, så er vi naturligvis ikke tilfredse med, at selskabsskat-

ten ikke reduceres, som regeringen stillede os i udsigt sidste år, fra 32 til 28 pct., men til 30 pct. Men o.k., det er et skridt på vejen. Det betyder, at selskabsskattesatsen i Danmark stadig væk er højere end i de andre nordiske lande og i øvrigt vil være højere end i Tyskland for det kommende år.

Vi er derfor overbeviste om, at den reduktion er for beskednen. Man finansierer de beskedne procentændringer med bl.a. en ændring af afskrivningsreglerne og understreger dermed, at der ikke er tale om skattelettelser for erhvervslivet, men tale om skatteomlægninger.

Beskatningen af aktieindkomst er en anden af de store tidsløse, der er indeholdt i denne erhvervsskattepakke. Også disse ændringer er vi uenige i. Det er det sædvanlige socialdemokratiske misundelsesprincip, der lyser ud af denne lovgivning, og det kan vi naturligvis ikke støtte.

Når disse kritiske bemærkninger er anført – og der kunne være god grund, men ikke tid til at gennemgå alle lovforslagene grundigt – er der naturligvis også tale om skattelettelser, der baserer sig på mange af de forslag, som Generationsskifteudvalget er nået frem til. Og der er bestemt forslag, vi synes er sympatiske, som vi med glæde tilslutter os, og som vi i øvrigt har været varme fortalere for sammen med bl.a. CD også her i Folketingssalen.

Ser vi overordnet på de provenumæssige konsekvenser af lovforslagene, kan det umiddelbart være vanskeligt at finde ud af, hvad de i grunden er, men her tjener det skatteministeren til ros, at han på side 9 i selve skattepakkeforslaget, altså L 30, laver en samlet vurdering af økonomien for hele skattepakken. Den bekræfter med al ønskelig tydelighed, at der er tale om en ganske betydelig stramning af beskatningen for erhvervslivet her i landet, idet ekstrabeskatningen pr. år går fra 2,275 mia. kr. Det er altså endnu en forhøjelse af skattetrykket, som vi så udmærket og regelmæssigt kender det fra denne regering.

Vi kan altså endnu en gang konstatere, at vi har en regering og i særdeleshed en skatteminister, der ikke har forståelse for, at erhvervslivet er det sted, hvor indtægterne skabes. Det er utroligt, at man vil øge erhvervslivets beskatning med 2,275 mia. kr. for det første år og så derudad i det følgende år i en situation, hvor vi netop har haft et nej til EU, som vil give erhvervslivet problemer nok. Når dertil lægges den øgede beskatning, der sker for personer bl.a. gennem de tiltag, som regeringen allerede

har foretaget sammen med SF og Enhedslisten, må vi endnu en gang konstatere, at det kun går én vej med beskatningen her i landet, nemlig den gale.

Vi vil tage endelig stilling til lovforslagene efter udvalgsarbejdet.

Som sagt er der lovforslag, vi kan støtte, og der er lovforslag, vi ikke kan støtte. Der er fornuftige ting på specielt generationsskifteområdet, men endelig stillingtagen vil vi tage, når vi har fået besvaret mange af de spørgsmål, som fru Mariann Fischer Boel bl.a. rejste, og vi vil stille flere konkrete spørgsmål til skatteministeren under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg vil da godt spørge, om ikke hr. Flemming Hansen har overset de oplysninger, der er givet til Skatteudvalget vedrørende beskatningen i Tyskland.

Hr. Flemming Hansen oplyste jo her fra Folketingets talerstol, at vi også til næste år vil have en højere beskatning i Danmark end i Tyskland. Men sagen er jo, som det er oplyst til Folketingets Skatteudvalg, at den tyske selskabsskat består af 25 pct. statsskat og derudover af 13,6 pct., som opkræves i de enkelte forbundslande. Den tyske selskabsskat er altså gennemsnitlig på 38,6 pct. mod det, som vi får i Danmark, nemlig en procent på 30. Og så skal jeg da også minde om, at de tyske afskrivningsregler jo er betydelig ringere end dem, vi har i Danmark. I Tyskland kan man afskrive 20 pct. mod den ændring, der foreslås her, til 25 pct.

Så mon det trods alt ser så sort ud, som hr. Flemming Hansen giver udtryk for her fra Folketingets talerstol? Det er spørgsmålet.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Ja, det er jo en strid om kejserens skæg. Og det er rigtigt, at der er kommunale skatter på selskabsområdet i Tyskland, men så er personskatten så meget lavere. Summa summarum står, at det samlede skattetryk i Danmark er det højeste i verden. Der står også, at selskabsskatten – det står også som en kendsgerning – er væsentlig højere i eksempelvis Danmark, end den er i Norge og Sverige og Finland, selv om vi nu sætter skatten ned. Det ændrer ikke ved det forhold.

Og med hensyn til lokale skatter, så kan jeg sige som min erfaring, at man nu rundtomkring

i kommunerne ganske godt er ved at finde ud af, hvordan man kan ramme erhvervslivet, også i Danmark. Der er masser af opfindsomhed hos de lokale borgmestre.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Ja, men jeg må da så alligevel forstå, at hr. Flemming Hansen også kan se, at 38,6 pct. er højere end de 30 pct., vi får i Danmark. Og det er i øvrigt, som jeg også gav udtryk for, oplysninger, der er tilgæet Folketingets Skatteudvalg, men det forhindrer jo ikke hr. Flemming Hansen i at give andre oplysninger her fra Folketingets talerstol.

Og må jeg så, når vi diskuterer hele spørgsmålet om skattetryk, gøre opmærksom på, at når vi også har et højere skattetryk, hænger det jo bl.a. sammen med, at vi opkræver skat af pensioner og social bistand og alt, hvad der ligger på det område. Og netop derfor får vi jo et højere skattetryk, fordi vi har den bruttoficeringsring. Hvis vi trækker disse spørgsmål ud, ser det jo noget anderledes ud.

Jeg vil også godt sige til hr. Flemming Hansen, at jeg da tror, hr. Flemming Hansen må anerkende, at det er meget svært at sammenligne de to systemer, vi har i Danmark og Tyskland, fordi man i Tyskland har de store virksomhedsafgifter for lønmodtagerne, men det er jo noget, som hr. Flemming Hansen aldrig har ønsket.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Det er en diskussion, som er omsonst at tage med hensyn til skattetrykket, for der kan komme alle disse argumenter ind, som hr. Jens Peter Vernersen ganske rigtigt fremfører.

Men jeg går ud fra, at hr. Jens Peter Vernersen også bevæger sig rundt i landet, som vi andre herinde i Folketinget gør. Og jeg møder i hvert fald ingen mennesker, der ikke synes, at skattetrykket i Danmark er helt utrolig højt. Og at det er det højeste i verden fremgår af hver eneste analyse, vi får fremlagt fra Folketingets Skatteudvalg.

Så uanset hvordan vi vender og drejer det, så går det kun én vej, og nu får vi altså et skatteløft igen på 2,275 mia. kr. for næste år. En lille tak til, og så får vi også lidt af det forlig, som regeringen har lavet sammen med SF og Enhedslisten endnu en gang.

Det går kun én vej under denne regering. Det er det ulyksalige.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Ja, nu skulle jeg måske ikke blande mig i debatten, men hvis jeg nu vil stille et spørgsmål til hr. Jens Peter Vernersen, så kan jeg gøre det ved at bede hr. Flemming Hansen bekræfte, at det er sådan, at alle de grønne afgifter jo ikke indgår i udregningen af det skattetryk, som Socialdemokratiet og den socialdemokratiske ordfører ved enhver given lejlighed bryster sig af skulle være fantastisk lavt.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

En så åbenlys tilståelse er jo ikke til at modstå. Men jeg vil sige, at det sådan set er til hr. Flemming Hansen, der spørges på den måde.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Ja, jeg troede jo ikke, det skulle være nødvendigt at minde hr. Flemming Hansen om, at det skattetryk, regeringen efterlod i 1993, fuldt ud er på højde med det skattetryk, vi har nu, målt ud fra præcis de samme kriterier. Præcis de samme kriterier. Man måler det præcis på samme måde.

Nu skal hr. Flemming Hansen jo svare på det om lidt, og jeg kan se, at der gives god hjælp fra fru Mariann Fischer Boel. Jeg vil godt tilkænde give, at de oplysninger, der blev givet om, at skattetrykket ikke indbefatter de grønne afgifter, måske ikke er det mest fejlagtige, der er blevet sagt her fra Folketingets talerstol, men jeg kan sige, at det ligger i den kategori.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Hr. Aage Frandsen som ordfører.

Aage Frandsen (SF):

Indledningsvis vil jeg da godt sige, at vi er enige i de grundbetragtninger, der ligger bag regeringens forslag om, at det er vigtigt, at der er penge til at finansiere vores velfærdssamfund, og at man derfor også er nødt til at sørge for, at der kommer nogle skatteindtægter.

Det andet, jeg godt vil sige, er, at vi mener også, at erhvervslivet direkte kan bidrage mere til finansiering af velfærdssamfundet.

Man kan altid diskutere, hvor pengene skal hentes henne: Skal de hentes direkte ved kilden, eller skal man gå omkring lønmodtagerne? Men vi mener i øvrigt, at det er fornuftigt, at man også henter nogle penge ved kilden. I den forbindelse vil jeg godt understrege, at erhvervslivet

vet har det ganske udmærket, efter hvad vi kan se på aktiekurser og lign. Der er ikke tale om – uanset hvad resultatet blev eller ikke blev ved en folkeafstemning – at det har påvirket erhvervslivets indtjeningsevne, og derfor er der god grund til at sige, at der er penge her, som kan bruges til at bidrage til velfærdssamfundet.

Så vil jeg også godt understrege, at vi mener, at det, som også ligger i forslaget, er rigtigt, nemlig den udvikling, vi har været igennem siden 1980'erne, hvor man udvider skattegrundlaget, gør det bredere, og at man ad den vej får et mere retfærdigt skattesystem. Det betyder ikke, at der ikke er grund til at diskutere de ting, der ligger i lovforslaget, for det er der i høj grad, og det vender jeg tilbage til.

Jeg vil også godt understrege noget positivt i forslaget, nemlig at man tager fat på noget af det, som man stadig væk kan sige er skattefiduser, om man vil, eller -muligheder. Dem gør man op med her. Det er en jagt, som enhver skatteminister er på vagt over for, og det ligger også her i forslaget.

Så ud fra en betragtning om, at vi har brug for nogle penge, og ud fra en betragtning om, at der også kan være grund til at se på den måde, som vi beskatter på, så mener vi, at det er fornuftigt at gå ind og kigge på det forslag.

Men det ændrer ikke ved, at der er en række enkeltdele i forslaget, som vi i høj grad godt vil diskutere, og vi vil også godt stille spørgsmålet, om det overhovedet er nødvendigt at sætte selskabsskatten ned, når det drejer sig om procenten.

Man diskuterer meget vigtigheden af, at selskabsskatteprocenten sættes ned, fordi den i nogle andre lande, som vi normalt sammenligner os med, nemlig de nordiske lande, er lavere end den er i Danmark, det er korrekt. Men er det det, som er så afgørende?

Derfor vil jeg godt stille et spørgsmål. Man kunne jo sådan set også overveje – i stedet for at sætte selskabsskatteprocenten ned – at få det samme provenu, endda på lang sigt, ved at man i stedet for at bevare selskabsskatteprocenten også ændrede saldoafskrivningen. Så ville man sætte det ned fra de nuværende 30 pct. til 27 pct. Det vil formentlig på kort sigt give cirka det samme beløb og i hvert fald flere penge på længere sigt.

Det nævner jeg ud fra en betragtning om, at det kan være værd at overveje, hvilke forskellige metoder man kan bruge til netop at finansie-

re vores velfærdssamfund med i denne her forbindelse.

Jeg vil også nævne andre metoder som f.eks. igen at se på, som vi jo ellers også gør ved andre lejligheder, kredittider og den slags ting. Er der stadig væk noget her at komme efter?

Det er altså ud fra en betragtning af, at jeg nok synes, at hele grundkonstruktionen om at sætte procenten ned er overvurderet i forhold til, hvilken virkning det har, for det, der er afgørende for en virksomhed, er jo ikke kun at se på procenten, men det er i høj grad også at se på det, som procenten beregnes ud fra. Og der er vi enige i, at det er vigtigt at få grundlaget gjort bredere.

Med hensyn til de syv lovforslag, som ligger her, vil jeg sige, at regeringen jo har fremlagt dem som en helhed, og det siger sig selv, at der er enkeltdele i dette her, vi er mere positive over for end andre dele, og der er noget i dette her, hvor man – hvis man tog udgangspunkt i det komplekse, der ligger her – ville sige: Det bør suppleres med noget mere.

Så vil jeg godt berøre nogle enkeltdele af det. Når det drejer sig om forslaget vedrørende pensionsordninger før tidligere selvstændige og lempelser vedrørende generationsskifte, er det jo noget, vi godt vil se på. Det har vi også sagt tidligere, når det har været diskuteret her i Folketinget, men det, der er afgørende for os i den forbindelse, er, at de lempelser for erhvervslivet, som der jo er tale om her, har en solid finansiering. Det er derfor, det er vigtigt, at de skal ses i en større helhed. Det er derfor, det kræver, at der er en finansiering også fra erhvervslivet selv, for hvis ikke der er det, jamen så skal pengene jo hentes et andet sted, enten hos personerne eller i form af, at man lader det gå ud over vores velfærdssamfund.

I den forbindelse vil jeg godt nævne, når man taler om generationsskifte, at spørgsmålet om, at man så lidt bredere på generationsskiftet, også kunne være relevant, nemlig spørgsmålet om, at det ikke kun er generationen i form af dem, der er familieberørt af det, men også medarbejdere i en bredere kreds, men altså i en meget bredere kreds og ikke bare en enkelt medarbejder, som man tidligere også har diskuteret her i Folketinget.

Så er vi også enige i, at man gør op med nogle af de skattefiduser, der ligger i det nuværende skattesystem i form af, at man kan foretage succession i forbindelse med aktier i pengetanke. Det gør man op med. Vi er også enige i, at

man ændrer forhold vedrørende CFC-beskatning ud fra en betragtning af, at der her er risiko for, at man bidrager til, at der er en skatte-tænkning på længere sigt.

Som sagt er vi naturligvis villige til også at se på regeringsforslaget, men vi vil godt understrege, at det så også er vigtigt, at vi ser på, i hvilket omfang der er tale om nogle utilsigtede virkninger, for der er jo tale om en betydelig omlægning af skatten, sådan at der er nogle, der er vindere, og der er nogle, der er tabere. Hvis vi først ser på taberne, så kan man jo sige, at dér må vi jo så sikre os, at de, der er tabere i den her omlægning, ikke er nogle, som vi rammer urimeligt, og det må vi altså have kigget nærmere på. Men det, jeg er mest optaget af, er at se på nogle af dem, som er utilsigtede vindere efter vores opfattelse. Det drejer sig først og fremmest om den finansielle sektor, som på den her måde får ganske mange penge.

Jeg vil også godt nævne, at ved den her omlægning er der nogle virksomheder, der jo får ganske gode gevinster af, at den skat, de nu har udskudt i nogle år, nu beskattes med 30 pct. og ikke med 32 pct.

Og det gælder selvfølgelig dem alle sammen, men der er jo nogle, der har kunnet udskyde meget, og dér kunne det være værd at se på en overgangsordning, sådan at de – ud fra de forventninger, de jo havde: at de jo skulle betale 32 pct. – jo også bliver beskattet i en overgangsordning med 32 pct. Vi må altså finde frem til en konstruktion, således at de, der får de kæmpestore gevinster, altså ikke får fra det, som er tidligere optjent, og som de så har henskudt skatten med.

Endnu en ting, som jeg vil nævne, er spørgsmålet om inddragelse i diskussionen om de grønne afgifter, hvor det er sådan, at erhvervslivet jo er undtaget i en række tilfælde og i nogle tilfælde får dem tilbageført. Det er så spørgsmålet: Er der nogle af de her ting, hvor det også ud fra en miljømæssig betragtning kunne være fornuftigt, at de blev inddraget i den her sammenhæng?

Jeg vil også i den forbindelse nævne hele problematikken om nordsøolien, og så vil jeg også understrege, at det er klart, at gennemførelsen af hele erhvervspakken her i en eller anden udgave – om det er med udgangspunkt i regeringens forslag, eller der er tale om betydelige andre dele af den – selvfølgelig forudsætter, at den indkomst, som kommer ved det, er noget,

som de partier, som bærer det, er med til også at bestemme over, hvad den skal bruges til.

Med de bemærkninger kan jeg sige, at vi går ind til de kommende drøftelser om denne erhvervsskattepakke på samme måde, som vi går ind i drøftelser om andre dele, som ligger i finansloven, med henblik på, at det, man gerne vil bruge af penge til gode formål, må man jo også sørge for er bragt i hus, inden man bruger pengene.

Klaus Kjær (DF):

Der er tale om en lang række forslag omkring justeringen af erhvervsbeskatningen samt finansieringen heraf, ligesom der stilles forslag om at forbedre mulighederne for generationsskifte.

Dansk Folkeparti er positiv over for forslaget om at nedsætte selskabsskatten fra 32 pct. til 30 pct. og at bringe selskabsskattesatsen på niveau med vore nabolande, således at erhvervslivet tilskyndes til at udøve deres virksomhed fra Danmark frem for at slå sig ned i et land med lempeligere selskabsbeskatning.

Derimod er vi knap så enige i finansieringen, som over en længere årrække skulle neutralisere provenutabet som følge af den nedsatte selskabsbeskatning.

I år 2001 vil der være et provenuoverskud på 2,3 mia. kr., og så sent som i år 2004 vil der stadig væk være en provenugevinst på $\frac{3}{4}$ mia. kr. Først over en længere årrække bliver der tale om et lille provenutab regnet ud fra nutidsværdien og en realrente på 4,9 pct.

Prisen for lempelsen i selskabsskatterne skal betales med ændringer af afskrivningsreglerne og forhøjelse af skattesatsen for aktieindkomster.

Det foreslås, at saldoafskrivninger nedsættes fra de nuværende 30 pct. til 25 pct., ligesom adgangen til at forskudsafskrive på driftsmidler foreslås ophævet, idet adgangen til at forskudsafskrive på skibe dog opretholdes.

Det er klart, at en stramning af afskrivningsreglerne i forhold til de gældende regler vil ramme skævt, afhængigt af hvor kapitalintensiv den pågældende virksomhed er.

I forslaget er der således blødt op på mulighederne for, at de højteknologiske virksomheder kan vælge at få fradrag for tab for et aktiv, der er solgt eller skrottet straks i året for salget eller skrotningen frem for de efterfølgende år ved forøgede afskrivninger.

Videre til at finansiere lettelsen af selskabsskatten foreslås en øget beskatning af aktieind-

komster, således at beskatningen for aktieindkomster under 38.500 kr. forhøjes fra 25 pct. til 28 pct., og herudover beskattes med 43 pct. mod de nugældende 40 pct.

Forslaget om forøget beskatning af aktieindkomster virker modsatrettet på intentionerne om at skabe bedre muligheder for erhvervsvirksomhederne, idet lysten til at investere i aktier og dermed at styrke virksomhedernes økonomi må formodes at falde.

Skattepakken indeholder endvidere forslag til at lette generationsskifte for virksomhederne på baggrund af betænkningen fra Generations-skifteudvalget. Ligeledes foreslås det, at den forskel, der er i dag på skattemæssig behandling af renteudgifter, afhængigt af om et lån er optaget for at erhverve en personlig ejet virksomhed eller et selskab, ophæves.

Forslaget begrænses dog af, at ordningen ikke kan anvendes på aktier i et selskab, hvis aktiviteter er passiv pengeanbringelse.

Videre er der fremsat forslag, som gør det muligt for tidligere selvstændige erhvervsdrivende at oprette en pensionsordning i forbindelse med, at virksomheden sælges eller lukkes. Her gælder det, at virksomheden ikke må have bestået i blot at eje aktier i et selskab, hvis aktiviteter er passiv pengeanbringelse.

Og endelig foreslås det at lempe generations-skiftemulighederne ved at forbedre de økonomiske vilkår i forbindelse med overdragelsen af en virksomhed inden for familiekredsen.

Forslaget giver mulighed for succession i indestående på en konto for opsparet overskud i virksomhedsordningen, når en personligt ejet virksomhed overdrages inden for familiekredsen.

I det sidste forslag i pakken foreslås en ændring af reglerne for CFC-beskatning samt en ændring af fradragsreglerne på koncerninterne forsikringspræmiebetalinger.

I dag er det således, at indkomst fra en finansiel virksomhed hos et udenlandsk finansielt datterselskab medregnes i det danske moderselskabs indkomst, hvis datterselskabet beskattes væsentligt lavere end efter danske regler.

Det udenlandske datterselskabs hensættelser kan i visse tilfælde være så fordelagtige, at datterselskabet i forhold til danske skatteregler bliver særligt begunstiget. Derfor foreslås det, at hvis den udenlandske beskatning i væsentlig grad udskydes i forhold til danske regler, skal datterselskabets finansielle indkomst medregnes i det danske moderselskabs indkomst.

Videre foreslås det, at der sker en beskæring af fradraget, når et selskab tegner en forsikring hos et selskab i samme concern.

Således bliver resultatet af en selvforsikring skattemæssigt den samme, uanset om forsikringen sker via selvforsikring i et koncernselskab eller i selskabet selv.

Vi kan konkludere samlet om skattepakken, at Dansk Folkeparti er positiv over for en nedsættelse af selskabsskatten, men vi er betænkelige med hensyn til finansieringen. Ændringen på afskrivningsreglerne vil formentlig i mange tilfælde ramme skævt. Under udvalgsarbejdet vil vi prøve at se på, om der er mulighed for at rette op på denne skævvridning.

Vi er heller ikke særlig positivt stemt over for en forøget beskatning af aktieindkomst, da mange småaktionærer, herunder medlemmer af investeringsforeninger, vil få en markant skatteforhøjelse, og da forslaget ikke tilskynder til yderligere investering i virksomhederne.

Vi er positive over for forslaget om skattemæssig ligebehandling vedrørende renteudgifter i forbindelse med optagelse af lån til etablering af virksomhed, ligesom vi er positive over for muligheden for, at tidligere selvstændige erhvervsdrivende af midlerne fra afståelse af virksomhed kan oprette en selv pensioneringsordning.

Endvidere er vi positive over for forslaget om successionen i indestående på konto for opsparede overskud i virksomhedsordningen.

Endelig vil vi da også se med positive øjne på, at udenlandske datterselskaber ikke opnår en særlig begunstigeelse i forhold til danske skatteregler, ligesom vi ser positivt på, at det ikke skattemæssigt skal kunne betale sig at tegne forsikring i et selskab i samme concern, men at der sker en ens skattemæssig behandling, uanset om forsikringen sker via selvforsikring i et koncernselskab eller i selskabet selv.

Sonja Albrink (CD):

Jeg blev jo ganske rørt før, da hr. Aage Frandsen var så venlig at tale om et forslag, som CD faktisk har haft til behandling i sidste samling; det var succession til nære medarbejdere. Og jeg kan jo stadig væk forstå, at SF og hr. Aage Frandsen altså er villige til at kigge på det forslag, så jeg tror, at jeg vil gå hjem og se, om det er et af de forslag, der skal genfremsættes eller bruges i en anden sammenhæng.

Ellers vil jeg starte med at sige vedrørende regeringens erhvervsskattepakke, at i CD er vi

ikke enige i det samlede udspil, som kommer fra regeringens side, og det er der så sandelig også en god grund til, mener vi.

Vi mener nemlig stadig væk, at nej et den 28. september vil få konsekvenser, bl.a. på længere sigt, også konsekvenser for vores økonomiske stabilitet, og det betyder så efter vores opfattelse, at der ikke må og ikke kan lægges nye økonomiske byrder på erhvervslivet.

Ser man samlet på denne her erhvervsskattepakke, hvad skatteministeren jo åbenbart vil have, at man skal, hvis jeg har forstået ministeren korrekt, så bliver der givet med den ene hånd og taget med den anden. Den anden hånd er bare så stor, at det samlede regnestykke giver en væsentlig forringelse af virksomhedernes likviditet. Det er altså en forringelse i en milliardstørrelse, vi taler om, og det vil vi simpelt hen ikke være med til i CD.

Det sørgelige i denne sammenhæng er jo, at der isoleret set rent faktisk er nogle gode, fornuftige forslag i denne pakke, og det er selvfølgelig sagt med lidt skjult henvisning til særligt et af generationsskifteforslagene, som vi jo i CD var bannerfører for.

Det er lidt synd og skam, at disse forslag skal fifles ind i en pakkeløsning og et politisk fedtspilleri. Forslaget om lettere generationsskifte har så store og åbenlyse fordele, at det ikke for tjener at skulle stå eller falde med, hvorvidt skatteministeren kan finde flertal for andre af sine forslag.

Det er regeringen, som har fremsat forslagene, og så må man vel også formode, at det er regeringens opfattelse, at netop disse forslag vil gøre en forskel, sådan at regeringen faktisk gerne vil have dem vedtaget.

Hvis jeg skal komme lidt nærmere ind på bare et enkelt af forslagene, så må det jo i sagens natur være forslaget om en pensionsordning for selvstændige erhvervsdrivende. Det skrider da til himlen, at her er tale om et forslag, som kun har fordele og ingen ulemper.

For det første slipper den mindre selvstændige erhvervsdrivende for stadig væk at skulle bekymre sig om sin pensionering ved at skulle vælge mellem at undlade opsparing eller løbende trække likviditet ud af virksomheden. Det er penge, som har det bedre med at blive stående i virksomheden.

For det andet vil den tryghed, en sådan ordning giver, have en gunstig indvirkning på alle dem, som er i tvivl om, hvorvidt de vil drive

selvstændig virksomhed eller i stedet træde ind i et almindeligt, men fremtidsikkert lønmodtagerjob. Og vi har altså et virkeligt stort behov for at styrke selvstændighedskulturen. Man kan i hvert fald kun få den opfattelse, når man ser, hvad erhvervsministeren lægger frem i dk21.

For det tredje er det direkte uanstændigt, at man ikke kan byde disse personer nogle bedre pensionsvilkår, så de reelt ligestilles med lønmodtagere. Husk på, at vi taler om mennesker, som gennem deres drift af egen virksomhed påtager sig et stort ansvar for sig selv og for samfundets økonomi og trivsel, og som typisk arbejder mere end gennemsnittet af befolkningen, og oven i købet trækker de sig også senere tilbage.

Og endelig for det fjerde: Ja, så koster det jo ikke engang noget på sigt, bortset fra et mindre rentetab, da der jo alene er tale om en udskydelse af beskatning til udbetalingstidspunkt.

Det er altså bare et af flere gode forslag, som skatteministeren og regeringen er parate til at lade falde, hvis de ikke får deres vilje. Her tænker jeg selvfølgelig på, at regeringen og mange jo vil høste ros for det blandt de mange håndværkere og landmænd, som rent faktisk har set frem til denne ordning.

Hvis de forslag skulle gå hen og falde for regeringens hånd, så kan alle smukke ord fra regeringens side om styrkelse af den erhvervspolitiske indsats, som også jeg henviste til før, i fremtiden kun karakteriseres som flokler, man taler om ved festlige lejligheder.

Jeg skal derfor appellere til, at skatteministeren ser generationsskifteforslagene isoleret, og at han altså opgiver sin tanke om, at en gennemførelse af disse generationsskifteforslag forudsætter vedtagelse af den samlede pakke.

Det skal ikke forstås sådan, at vi i CD her og nu er parate til at støtte de tre forslag, for der må og kan altid gøres et eller andet for at forbedre dem. Blandt andet vil vi gerne sige, at forslaget i L 36 jo er udtryk for en gevaldig opstramning, når kun 25 pct. af aktivmassen ikke må være erhvervsaktiver. Her kunne man godt gå ind og kigge lidt nærmere på rimeligheden i denne procentsats.

Men alt i alt er generationsskifteforslagene udtryk for en investering i fremtiden, som ikke må falde til jorden i en diskussion af, hvorvidt en lavere selskabsskat skal finansieres af forringede afskrivninger og højere beskatning af aktier.

I CD har vi den nødvendige forhandlingsvilje, men vi siger klart nej, så længe der lægges op til forringelse af erhvervslivets vilkår.

Det, der er brug for, er en regering, som smider skyklapperne og begynder at se til den rigtige side af salen, og som udviser lidt reel forhandlingsvilje i højere grad med udgangspunkt i de enkelte forslag.

Rent aftalemæssigt i relation til finansloven kan man jo kun sige, at regeringen er sluppet rigtig skidt fra start med valg af aftalepartnere. Lad det være en enlig svale og begynd så at tale seriøst med os andre, vil jeg sige.

I CD er vi som nævnt altid klar til forhandling, men temaet bør være en styrkelse af erhvervslivets vilkår og ikke en samlet forringelse.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

For at vi ikke skal misforstå hinanden, vil jeg godt sige til fru Sonja Albrink, at det ikke var CD's forslag om generationsskifte i forhold til nøglemedarbejdere, der var tale om. Det var medarbejdere og styrede virksomheder, jeg tænkte på. Det er et helt andet forslag. Det er en idé, vi har. Det svarer ikke til CD's tanker.

Og det andet, jeg godt vil sige, er, at vi er vel enige om, at hvis man skal gennemføre forslag, som de forslag omkring generationsskifte og omkring pensionsordninger for selvstændige m.v., som CD godt kan lide, så skal de på en eller anden måde også finansieres. Så skal penge jo være der.

Det er i hvert fald under alle omstændigheder en forudsætning for os, hvis vi overhovedet skal gå ind og støtte sådan nogle forslag. De skal være finansierede, og det var også derfor, vi i betænkningen var med til at udtrykke »en solid finansiering«, fordi vi ved jo ikke helt præcis, hvor meget det er, staten går glip af på kort sigt. Vi ved nemlig ikke, hvor mange mennesker der vil benytte sig af det. Så for os er det helt afgørende, at det er det, vi kalder en »solid finansiering«.

(Kort bemærkning).

Sonja Albrink (CD):

I CD behøver vi ikke at bruge ordet solid. Vi mener, at når vi er med til at gennemføre noget, så står vi også bag finansieringen, og det er faktisk det, vi også gør i den sag vedrørende pensionsopsparing. Der er rigelig med partier, der har sagt ja til det her. Indkald de partier, så skal

vi nok finde finansieringen, vil jeg sige til hr. Aage Frandsen.

Vibeke Peschardt (RV):

Da hr. Anders Samuelsen, som er skatteordfører for Det Radikale Venstre, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne fremføre følgende:

Det Radikale Venstre kan anbefale vedtagelse af lovforslagene. Lovforslagene kan opdeles i fire delelementer, nemlig en omlægning af selskabsbeskatningen, forbedrede vilkår for generationsskifte, forbedrede muligheder for pensionsopsparing for selvstændige erhvervsdrivende og endelig et stop for en mulighed for skattetænkning i den finansielle sektor.

For det første vil lovforslagene sikre en lavere selskabsskattesats i Danmark, og den vil hjælpe Danmark i konkurrence med andre lande. Det vil både sikre konkurrenceevnen for eksisterende virksomheder og hjælpe med at tiltrække nye.

Samtidig sikres en større overensstemmelse imellem de skattemæssige og reelle afskrivninger, så det forhindres, at der opbygges udskudte skatter i virksomhederne, og så der ikke foretages samfundsøkonomisk urentable investeringer, som kun løber rundt på grund af overdreven afskrivningsmuligheder i skattesystemet.

Omlægningen betyder, at der sikres en større overensstemmelse imellem skattegrundlaget og det reelle indkomstgrundlag, hvilket giver plads til en nedsættelse af skattesatsen.

Omlægningen er derfor en naturlig videreførelse af de seneste tre skattereformer, hvor skattebasen er blevet gjort bredere til gengæld for satsnedsættelser.

Den næste del af erhvervspakken er de forbedrede vilkår for generationsskifte. Forslagene indebærer for det første, at der gives adgang til en kapitalafkastordning, når der overdrages aktie- eller anpartsselskaber, ligesom der i dag er mulighed for ved overtagelse af personligt ejede selskaber. Dermed får renteudgifter ved køb fuld fradragret i den personlige indkomst frem for kun fradrag i kapitalindkomsten.

Det næste forslag, L 34, åbner mulighed for succession i levende live for opsparet overskud og indestående på konjunkturudligningsordningen, hvilket hidtil kun har været muligt ved succession, hvor overdrager var død.

Det næste forslag, L 36, har til formål at hindre succession i de såkaldte pengetanke, hvor en væsentlig del af virksomhedens aktiver er kontante placeret i obligationer, udlejningssej-

domme eller lignende. For at skatteudskyldelse i form af succession skal være mulig, skal der være tale om reelle erhvervsvirksomheder. Der skal ikke være mulighed for skattetænkning, der giver mulighed for på særlig gunstig vis at skubbe almindelig formue videre til familie-medlemmer. Denne skattetækningsmulighed er allerede lukket, hvis overdrageren er død.

Samlet giver de tre lovforslag bedre mulighed for generationsskifte i reelle erhvervsvirksomheder, mens der samtidig sættes en stopper for uproduktiv skattetænkning ved succession i de såkaldte pengetanke.

Det sidste lovforslag, jeg vil nævne, L 33, siger endelig på at forbedre mulighederne for pensionsopsparing for selvstændigt erhvervsdrivende.

Selvstændige erhvervsdrivende sparer typisk op i deres virksomhed i løbet af deres erhvervsaktive år for at sikre virksomhedens overlevelse og virksomhedens vækst. De har derfor ikke i samme omfang som lønmodtagere mulighed for at benytte de gunstige skattemæssige vilkår, som er knyttet til opsparing i pensionsordninger. Med dette forslag åbnes mulighed for, at selvstændige derfor får mulighed for at indskyde et engangsbetrag på deres pensionsopsparing, når de afhænder deres virksomhed, i modsætning til lønmodtagere, der er nødt til at indskyde på pensionsordninger over en længere årrække. Det skulle derfor blive muligt for selvstændige både at spare op i deres virksomhed og opnå pensionsordningernes gevinster for et rimeligt pensionsbeløb, omkring 2 mio. kr. Det er yderligere pensionsopsparing, måske i pensionselskaber og ikke i virksomheden, eller også må de selvstændige undvære den gunstige skattemæssige behandling af pensionsopsparing.

Til sidst indeholder pakken et forslag, som har til formål at hindre selskabers mulighed for via koncerninterne transaktioner at mindske deres skattebetaling.

Det Radikale Venstre kan støtte samtlige forslag.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Så er der to korte bemærkninger, først fru Mariann Fischer Boel.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Nu er jeg fuldstændig klar over, at fru Vibeke Peschardt ikke er skattepolitisk ordfører, men derfor bliver jeg nødt til at gå op og sige, at jeg

har været så frygtelig spændt på Det Radikale Venstres ordførertale.

Det er klart, at jeg må henholde mig til nogle udtalelser. Det var jo endda gruppeformanden, der udtalte den 2. oktober i Børsen, at det udspil, som skatteministeren er kommet med, »byggede på et ja til euroen. Og da et ja ville give erhvervslivet klare økonomiske fordele, mente vi, at det var forsvarligt at stramme lidt over for virksomhederne. Nu blev det som bekendt et nej, og derfor er det klart, at vi bliver nødt til at se lidt mildere på erhvervslivet og derfor tage vores forslag op til ny overvejelse«, siger fru Elisabeth Arnold.

Den udtalelse blev bekræftet under åbningsdebatten, og derfor er jeg meget, meget forbavset over, at Det Radikale Venstre ikke har nogle helt andre signaler i sin ordførertale i dag. Selv om jeg ikke skal hænge fru Vibeke Peschardt op på udtalelserne, så er jeg alligevel meget spændt på en kommentar.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Også jeg er bestemt bekendt med, at fru Vibeke Peschardt ikke er skatteordfører, og derfor kan det godt være svært at svare på sådan nogle spørgsmål. Det ville jeg have, hvis jeg sad i et andet udvalg, det skal jeg medgive. Men jeg skal spørge: Er fru Vibeke Peschardt helt klar over, at hun med åben pande med sin ordførertale går ind og siger ja til, at vi forøger skatterne på erhvervslivet med 2,275 mia. kr. det første år og så derudad, og at der er tale om et stigende skattetryk? Jeg ville bare være helt sikker på, at Det Radikale Venstres ordfører her i dag er enig i, at det er dét, hun siger ja til.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Jamen jeg takker både fru Mariann Fischer Boel og hr. Flemming Hansen for de korte bemærkninger og for den forhåndstilgivelse, jeg har, hvis jeg ikke kan svare på de stillede spørgsmål i detaljer.

Men først til fru Mariann Fischer Boel: Jeg kan fortælle, at jeg efter fattig evne endnu en gang har forsøgt at gennemgå forslagene her i den radikale gruppe i dag, og ligesom der har været enighed i regeringen, var der enighed om, at den tale, jeg har holdt her, var den, der skulle holdes. Så er den sag for så vidt ikke længere, ikke for mit vedkommende i hvert fald.

Til hr. Flemming Hansen vil jeg sige, at sådan som jeg forstod de korte bemærkninger, der var mellem hr. Flemming Hansen og den socialdemokratiske ordfører, er det jo ikke rigtigt, at der sker en skattestigning til næste år. Jeg har ladet mig fortælle, også her i salen, at skatteprovenuets næste år bliver fuldstændig neutralt, og hertil må jeg sige – jeg læser jo aviser konstant – at der er jo ikke nogen, der ønsker, at skatterne skal stige i dette land, slet ikke, og det er dette her heller ikke udtryk for. Erhvervslivet skal heller ikke have det dårligt, og det er det her jo sådan set heller ikke udtryk for.

Men jeg vil lige sige, at når man ser ønskesedlerne fra de forskellige partier, kan man jo godt begynde at spørge sig selv, hvordan ønskerne skal finansieres, hvis man i øvrigt i henhold til ØMU-kravene – og de er jo blevet skærpet nu – skal føre det, der hedder en sund økonomisk politik.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Jamen jeg må konstatere, at fru Vibeke Peschardt og Det Radikale Venstre er på vild flugt fra de udtalelser, som partiets gruppeformand kom med her fra talerstolen i forbindelse med åbningsdebatten. Er der ikke dækning for de udtalelser, som fru Elisabeth Arnold er kommet med? Det vil jeg godt have en melding om.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg kan godt forstå, at fru Vibeke Peschardt ikke kan tage stilling til det samlede skattetryk, for finansloven er jo ikke forhandlet på plads. Men med de aftaler, der allerede er indgået mellem regeringen og SF og Enhedslisten, kan man bare have en formodning om, at så vil det kun gå én vej, for det har aldrig gjort andet.

Men det er da korrekt, at de 2,275 mia. kr. – det står på side 9 i lovforslag nr. L 30 – er det, man tager ekstra fra erhvervslivet med denne pakke, og det må være meget svært at komme uden om, at det er det, Det Radikale Venstre siger ja til her.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Til hr. Flemming Hansen: Skatteministeren har lige oplyst mig om, at det samlede skattetryk vil falde til næste år, og det er så min kommentar til det punkt.

Fru Elisabeth Arnolds udtalelser her fra talerstolen under åbningsdebatten skal jeg selvfølgelig ikke kommentere, for jeg hørte ikke hele åbningsdebatten, og de har ikke været drøftet i det radikale gruppemøde i dag. Men som jeg sagde før, og som jeg har sagt tidligere, står Det Radikale Venstre bag de forslag, der her er fremsat.

Formanden:

Hr. Frank Aaen som ordfører.

Frank Aaen (EL):

Det er Enhedslistens udgangspunkt, at erhvervslivet bidrager med alt for lidt til at finansiere velfærden her i landet.

Hvis vi ser på, hvad der sker på børsen, hvad der udbetales af aktiegevinster og udbytter, og hvad der i øvrigt også udbetales af lønninger i store dele af erhvervslivet – til toppen vel at mærke, ikke til de almindelige ansatte, men til toppen – kan man hurtigt overbevise sig om, hvor der er flest penge at finde. Det er jo også det, vi går efter, og derfor vil vi sige: Erhvervslivet skal bidrage noget mere. De betaler for lidt af de gevinster, de har. De betaler ingenting til arbejdsløshedsforsikringen, de betaler meget lidt i grønne afgifter, og af det, de betaler, får de stort set det alt sammen igen. Vi vil altså ikke bare omlægge erhvervsbeskatningen, vi ønsker at skærpe erhvervsbeskatningen, og derfor er vi heller ikke tiltalt af en tanke om at nedsætte procenten fra 32 til 30, for det går jo i den modsatte retning.

Vores opfattelse er, at erhvervsbeskatningen i dag er på niveau med de øvrige nordiske lande og langt lavere end i Tyskland, og vi ønsker under ingen omstændigheder, at Danmark skal gå foran i den internationale skattekonkurrence, der allerede foregår i fuld fart, hvor landene konkurrerer med hinanden om at sætte skatten ned. Her skal Danmark ikke gå videre, for det er et meget forkert signal at give. Vi vil have stoppet den konkurrence. Danmark bør lave et samarbejde med de øvrige lande og få fastlagt en minimumsgrænse for erhvervsbeskatningen, og netop i en sådan situation må Danmark selvfølgelig ikke gå foran med at sætte procenterne ned.

Så er der spørgsmålet om generationsskiftet. Her skal man lægge mærke til, at det altid er sådan, at når der tales om at fremme generationsskiftet, går det ud på at give en skattelettelse til dem, der allerede har tjent godt og allerede har etableret sig, men det går aldrig ud på at hjælpe

dem, der skal have virksomheden. Her er vi også lodret imod at bruge penge på at forgylde de ejere, der i forvejen har den rigdom, at de har en virksomhed, som nogle andre skal overtage.

Vi er også helt imod, at man bruger den bibelske metode: De, der har meget, skal mere gives. Det er ikke vores politik, og derfor vil vi sige: Vi er lodret uenige i det eksempel, der er med, at man kan lave en pensionsopsparring, hvor man – hvis man allerede har tjent styrten-de med penge og har 2 mio. kr. – kan få lov til at sætte dem ind på en kapitalpensionsopsparring på én gang og på den måde score en mægtig skattegevinst. Samlet set vil det, som det ligger i forslaget, koste landets øvrige skatteydere 130 mio. kr. om året, og det mener vi faktisk er rent tyveri.

Jeg hørte godt, at fru Sonja Albrink sagde, at det var bare et mindre rentetab. Vi taler altså om 130 mio. kr. om året, som skal bruges til at forgylde nogle, der i forvejen har en stor formue, og jeg synes, man skal se det i lyset af, hvor karrige vi i øvrigt plejer at være, når vi diskuterer tilskud til pensionister. De kan ikke få tilskud til noget som helst, hvis de har en formue på bare nogle få gange 10.000 kr., men her siger man altså, at folk, der har 2 mio. kr. eller måske mange flere millioner, uden videre godt kan få tilskud i en meget betydelig størrelsesorden. Det undrer mig virkelig, at CD har den prioritetering, at de mener, at de pensionister, der har allermest, skal have 130 mio. kr. ekstra i form af en offentlig udgift.

Om ændringerne af aktieindkomstbeskatningen gentager regeringen i bemærkningerne, at det stort set er det samme, man betaler af aktieindkomst, som når der er tale om en lønindtægt. Jeg vil kun sige: Det passer jo ikke, bl.a. af den ene grund, at man af en lønindkomst også betaler arbejdsmarkedsbidrag, og derfor er det vores opfattelse, at skal der kigges på aktieindkomstbeskatningen, bliver man nødt til at sætte procenterne op med mere end det, der er foreslået.

Vi støtter selvfølgelig de foreslåede ændringer af afskrivningsreglerne. Det er en skatteudgift af betydelig størrelse, og jeg går ud fra, at det fortsat er en skatteudgift, uanset om skatteprocenten sænkes fra 32 til 30. Jeg forstår bemærkningerne sådan, at her er der et unødigt tilskud, og at det drejer sig om, at der kan komme 5 mia. kr. mere i kassen næste år, hvis man nedsætter saldoafskrivningen, og på lang sigt ca. 1,4 mia. kr. i kassen til at gøre godt med til

øget velfærd. Det synes jeg man skal gøre og så til gengæld lade være med at nedsætte selskabskatteprocenten.

På samme måde er vi selvfølgelig tilhængere af at stoppe den skattespekulation, der kan ske ved succession. Det ønsker vi bliver stoppet, uanset om den samlede pakke vedtages, og uanset om skatteprocenten nedsættes eller ikke nedsættes.

Så skal jeg bare til sidst tilføje, at vi på dette område også i høj grad er optaget af at komme igennem med forslag om at skærpe beskatningen af de enorme indtægter fra olien og gassen ude i Nordsøen. Det er jo et område, hvor Danmark har lagt sig i spidsen med lav beskatning, også selv om de økonomiske vismænd siger, at her er der brug for at øge beskatningen. Derfor ønsker vi selvfølgelig også i de kommende forhandlinger at se på, at der bliver sikkerhed for, at indtægterne fra Nordsøen, der i øjeblikket for en meget stor dels vedkommende går i private lommer, i højere grad bliver beskattet til gavn for velfærden.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil blot sige til den sidste ærede ordfører, som citerede Bibelen – han gjorde det fra Matthæus, kapitel 13, vers 12, og fra Matthæus, kapitel 25, med tilsvarende citater – at de pågældende skriftsteder handler ikke om penge, men om evangeliet, altså en åndelig berigelse. Jeg skal gerne udlægge det nærmere, så man ikke fortsætter i den vildfarelse, at det handler om noget så materielt som penge. Det skal jeg gerne bruge tid på at forklare nærmere.

Så til disse lovforslag, hvor vi jo har fået en samlet pakke. Når man får en pakke, kan man se den som en helhed, men man kan også vælge at pakke ud og se på de enkelte dele af pakken, og det vil jeg gøre.

Det første forslag handler om at sætte selskabsskatten ned, og det synes jeg da er meget fornuftigt. Man kan jo også sige, at det, regeringen gjorde med pinsepakken, var at skærpe beskatningen af erhvervslivet. Erhvervslivet har faktisk noget til gode, og jeg vælger at tolke det sådan, at her kommer regeringen altså langt om længe med den compensation, den skylder erhvervslivet som følge af det, man indførte med pinsepakken. På de præmisser kan vi fint støtte dette forslag, og hvis regeringen så spørger, hvordan den får finansloven til at hænge sammen, vil jeg gerne henvise til de forskellige besparelsesforslag og forslag om merindtægter,

som Kristeligt Folkeparti har afleveret ovre hos finansministeren og også lagt frem på et pressemøde.

Så til det næste lovforslag. Her mener jeg, at skatteministeren kommer i konflikt med en tidligere fremtrædende socialdemokrat, nemlig tidligere statsminister og finansminister Viggo Kampmann. Det var jo hr. Viggo Kampmann, som i slutningen af 1950'erne under den berømte trepartiregering under H.C. Hansens ledelse indførte de favorabile afskrivningsregler, som for alvor betød noget for dansk erhvervsliv, og jeg synes, det er trist, at en anden skatteminister nu vrager det, som den tidligere socialdemokratiske finansminister, der også var skatteminister, indførte. Det forslag må vi naturligvis, ikke mindst i respekt for det, hr. Kampmann gennemførte, tage klart afstand fra, for den form for forringelse vil vi ikke være med til over for erhvervslivet.

Så til det næste forslag. Vi synes, det er sympatisk, at der sker en ligestilling af fradragsværdien af renter, hvad enten man erhverver en virksomhed på den ene eller den anden måde, her i forbindelse med aktieovertagelse. Det synes vi er et fornuftigt forslag, og det kan vi støtte.

At selvstændige erhvervsdrivende på vilkår af, at de skal være mindst 55 år og have drevet virksomhed i de seneste 10 år, får mulighed for at oprette pensionsordninger, synes vi også er helt rigtigt. Vi har dog lige den bemærkning, at det kan jo være sådan, at både mand og kone i fællesskab driver en virksomhed. Er det sådan, at de kan lave hver sin pensionsordning, eller hvordan? Skal det være en fælles pensionsordning, hvis begge har været aktive i den samme virksomhed? Ville det ikke være rimeligt, at de kunne oprette hver sin pensionsordning? Hvis ministeren ikke vil svare her fra Folketingets talerstol, vil jeg efterfølgende stille skriftligt spørgsmål om det.

Så er der forslaget om at lette generationsskiftet, som også er en af de gode ting i pakken. Det er vi glade for, og det honorerer vi, for vi vil gerne stemme for L 34.

L 35 vil jeg gerne undersøge lidt nøjere, kigge mere detaljeret på og stille nogle spørgsmål. Jeg kan godt se, at der er lidt fornuft i det, der er lagt frem, men om der også er nogle tidsler, skal jeg lige veje for og imod. Det er altså ikke et ja i dag, men jeg vil læse forslaget og studere det yderligere med et åbent sind, og så må vi se, hvad de endelige besvarelser går ud på. Dem

må vi have vurderet lidt nøjere, før vi tager en delig stilling.

Derimod har jeg lidt svært ved at se, hvorfor der skal laves den skærpelse i L 36. Her synes jeg ikke ministeren har leveret en kvalificeret begrundelse for, at skærpsen samlet set er til gavn for erhvervslivet, så tommelfingeren peger nedad vedrørende L 36.

Kim Behnke (FRI):

Set i lyset af, at der jo i øjeblikket pågår forhandlinger om finansloven for 2001, hvor SF og Enhedslisten ikke bare er valgt som regeringens parlamentariske grundlag, men også som nøglepartier i den anledning, er spørgsmålet jo, hvor mange af disse syv skatteforslag der kommer til afstemning i den form, de har her.

Lytter man til SF's og ikke mindst Enhedslistens ordfører, kan man jo med gru forvente, at der laves en finanslovaftale om de syv skatteforslag med det resultat, at de forslag, der indebærer en skærpelse af erhvervsbeskatningen, bliver gennemført af Folketinget, mens de forslag, der lægger op til lempelser for erhvervslivet, ikke bliver gennemført. Det var i hvert fald det, der var tilfældet forud for den endelige aftale om pinsepakken i 1998.

Allerede på det tidspunkt havde regeringen et forslag, der gik ud på, at selskabsskatten i Danmark skulle sættes ned – ikke til 30 pct., men til 26 pct. Men da man valgte at indgå politiske aftaler med de andre socialister i Folketinget, havnede man altså på det niveau, vi kender i dag, og oven i det blev der tale om en betydelig skærpelse af anden skattelovgivning for erhvervslivet.

Regeringen og ikke mindst den socialdemokratiske ordfører er meget optaget af det begreb, at der skal være neutralitet. Skatteministeren skriver i de fælles bemærkninger til en række af forslagene, at der er tale om, at når man ser dem under ét, er der tale om neutralitet, og så er der en tabel, der viser, at hvis man bare kigger langt nok ud i fremtiden, kan alt betragtes som neutralt. Men hvis dette neutralitetsbegreb virkelig skulle gøres gældende, har skatteministeren altså på nuværende tidspunkt et betragteligt efterslæb af penge, som burde tilbagesendes til erhvervslivet. Hvis vi holder op med at regne procenter, men i stedet regner i absolute tal, har dansk erhvervsliv aldrig nogen sinde betalt så mange penge i skatter og afgifter, som man gør i øjeblikket.

Bevares, en række af de skatter og afgifter, der bliver betalt, skyldes, at det går godt i visse brancher. Men dette ekstra provenu, som skatteministeren får ind – ikke fordi skattelovgivningen er skærpet, men alene fordi det går godt i erhvervslivet – burde jo også omfattes af samme lakmusprøve, nemlig neutralitetsprincippet, så de penge blev tilbageført til erhvervslivet frem for at gå til – og man får jo tårer i øjnene, når man hører talen fra venstrefløjnen – at dække velfærdsstatens behov for hele tiden at få penge.

Bevares, Parkinson har beskrevet det meget præcist i sin anden lov. Det er den, der lyder: Udgifterne stiger, indtil de dækker alle indtægterne. Og det er jo det, der er tilfældet. De ekstra milliarder, der vælter ind i statskassen i disse år, bliver jo med det samme kanaliseret videre via andre paragraffer i finansloven til både det ene og det andet til at dække udgifter, som vi slet ikke kendte for bare en håndfuld år siden. Det er udgifter, man finder på i forskellige ministerier og udvalg osv., og som dagen efter, at de er vedtaget, nærmest bliver betragtet som grundlovssikrede velfærdsgoder, og hvis man sætter spørgsmålstegn ved, om nu vores velfærdssamfund ikke kunne klare at leve uden dem, ja, så bliver man med det samme beskyldt for at være ikke maskinstormer, men velfærdssormer, der vil vælte hele det danske velfærdssamfund – til trods for, at en lang, lang række af de udgifter havde man ikke engang fundet på for bare en håndfuld år siden.

Den argumentation, der bliver lagt til grund her i dag om, at erhvervslivet skal betale noget mere, for ellers styrter velfærdssamfundet i grus, er altså en hul argumentation, som ikke hører hjemme nogen som helst steder – især ikke, når man ser på de kendsgerninger, der kan læses af enhver finanslov eller enhver tillægsbevillingslov, nemlig at erhvervslivet aldrig har betalt så meget, som de gør i øjeblikket.

Over til de konkrete forslag: Hvis vi i dag skulle stemme om disse forslag, ville vi stemme nej til nedsættelsen af selskabsskatten. Og hvorfor nu det? Går vi i Frihed 2000 ikke ind for lavere skatter? Jo! Men selv begrebet lavere skatter kan have en pris, der er for høj, og i dette tilfælde er prisen for høj. For hvem er det, der får glæde af, at selskabsskatten sænkes med disse sølle 2 pct. fra 32 pct. til 30 pct.? Det er primært virksomheder i den finansielle sektor, for det er dér, de største selskabsskattebetalinger finder sted. Og hvem er det, der kommer til at betale

for det? Ja, ser vi på det næste forslag, nemlig L 31, er det jo primært over de ændrede afskrivningsregler, man finansierer det. Og hvem er det, der kommer til at lide under de ændrede afskrivningsregler? Er det den finansielle sektor? Næh, det er ude i de små og mellemstore virksomheder i håndværk, industri og landbrug, man kommer til at betale regningen, for dér betaler man ikke selskabsskat, medmindre man er så heldig, at der et enkelt år er overskud på bedriften.

Hr. Frank Aaen havde en karikatur over dansk erhvervsliv som et sted, hvor man bare skovler penge ind. Jeg kunne ønske, at hr. Frank Aaen selv ville starte en virksomhed, når nu guldet ligger derude, lige til at samle op. Næh, for ganske mange danske små og mellemstore erhvervsvirksomheder er det et spørgsmål, om året overhovedet ender med overskud, eller det går som sidste år, hvor det endte med underskud, og i de situationer er det fuldstændig underordnet, om man skal betale 2 pct. mere eller mindre i selskabsskat.

Men det er absolut ikke underordnet, hvilken afskrivningsprofil man kan have på de nødvendige investeringer, man skal gøre. En række af investeringerne i landbruget er jo ikke engang noget, man påtager sig, fordi man synes, man vil forbedre bedriften. Næh, det kommer som lovkrav: Nu skal der så og så mange beholdere til for akkumulering af gylle, osv., osv. Landbruget tvinges til nogle investeringer, og nu ændrer man så afskrivningsprofilen til skade for disse bedrifter.

Når regeringen siden 1993 har haft held til at forringe erhvervslivets likviditet, er det hele tiden sket ud fra forestillingen om, at det er bedre at forbedre statens likviditet end at have likviditet i virksomhederne, og langt hen ad vejen har man kunnet gøre det, uden at skaderne er blevet så store endnu. Det skyldes, at vi heldigvis har et relativt lavt renteniveau, så virksomhedernes likviditetsforringelser har kunnet refinansieres gennem forhøjelse af kassekredit osv., uden at virksomhederne har lidt så stor skade, som man ellers kunne frygte. Men hvis vi i de kommende år risikerer, at der kommer en højere markedsrente, vil hundredvis, måske tusindvis af virksomheder lide rentedøden, for de er simpelt hen ikke i stand til at finansiere den likviditet, der skal til, for at de kan betale skatter og afgifter med fremrykkede terminer og med forringede afskrivningsregler.

Vores opfattelse er, at afskrivningsloven i Danmark burde formuleres i én paragraf i én sætning, som lyder: Der kan afskrives – punktum! Der er jo ikke brug for mere. Så overlader vi til de enkelte virksomheder ud fra deres særegne behov at finde ud af, hvornår de vil afskrive. Man kan jo ikke afskrive mere end 100 pct., og så er det udelukkende et likviditetsspørgsmål for statskassen.

Bevares, ministeren har erkendt, at der er visse brancher – i dette tilfælde IT-branchen, fordi det er oppe i tiden – der har brug for at få ændret deres afskrivningsmuligheder. Men kære skatteminister, der er altså mange andre erhverv derude, der har tilsvarende behov som IT-branchen.

Vi støtter heller ikke, at aktieindkomstbeskatningen skal skærpes. Tværtimod mener vi, at det, der er sket de seneste år, hvor danskerne har en stigende interesse for aktieinvesteringer, kan man ødelægge til skade for erhvervslivet og til skade for samfundøkonomien.

Når det gælder L 32, er vi mest positive over for forslaget vedrørende aktiekøb ved virksomhedsoverdragelse, men vi vil gerne se på det under udvalgsarbejdet. Når det gælder L 33 med en pensionsordning for selvstændige erhvervsdrivende, er vi absolut positive, og vi er også absolut positive, når det gælder L 34, altså det store generationsskiftforslag. Men vil da også godt have afprøvet nogle af de kritiske røster, der har været fremme i offentligheden.

Så er der L 35 vedrørende CFC-beskatningen, og det er jo et godt eksempel på, hvor galt det går, når regeringen benytter miljø og ikke mindst kemi som beskatningsgrundlag. Vi foreslog dengang, at man skulle forbyde CFC; hvis det er så giftigt, så forbyd det dog. Men regeringen skal jo ud og hente penge ind, så folk kan købe sig aflad til at fortsætte svineriet ved at betale til statskassen. Men det går jo også galt, så derfor skal vi have ændret på CFC-beskatningen.

Så er der L 36, og det kan vi simpelt hen ikke støtte. Der er tale om en unødigt skærpelse, og den mener vi ikke er nødvendig på nuværende tidspunkt, snarere tværtimod.

Samlet set er det vores opfattelse, at skattepakken, som den ligger her, er en skattepakke, som ikke bør vedtages i sin helhed, og at det er en skattepakke, som antagelig heller ikke kommer til at se sådan ud, når vi kommer frem til at stemme om den.

Med de bemærkninger, jeg har givet her i dag, glæder vi os til at se, hvad der kommer ud af det, når regeringen har indgået finanslovaftale med SF og Enhedslisten.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg er glad for, at der sådan set er grundlag for at takke hver eneste ordfører. Der er faktisk ikke én eneste ordfører, der ikke har været på talerstolen og støttet flere af forslagene i pakken, og man kan jo så sige, at det er et ikke så ringe udgangspunkt.

Hvis man tager forslag for forslag, har jeg også ud fra de ordførertaler, der har været holdt her i dag, kunnet tælle et flertal for hvert enkelt forslag. Så må vi jo så se, om det også holder, når det er sådan, at vi når frem til at se på pakken som helhed, men det er i hvert fald en ædruelig sammentælling af de mandater, der står bag de enkelte ordføreres taler.

Jeg vil gerne specielt takke de to regeringspartiers ordførere, hr. Jens Peter Verner sen og fru Vibeke Peschardt, for tilslutning til den samlede pakke. Jeg må jo sige, at det var den mest uforbeholdne støtte, der kom fra alle ordførere.

Jeg vil også gerne takke hr. Aage Frandsen for en, synes jeg, i mange henseender god og afbalanceret tale. Jeg takker for bemærkningen om, at SF også kan se klogskaben i at have det bredere, mere reelle skattegrundlag med lavere procenter, fordi det giver langt færre forvriddinger. Det giver et langt sundere skattesystem, og det sikrer i øvrigt, at man mere konsekvent kommer til at betale skat af det overskud, af den fortjeneste, af den indtægt, man har, i stedet for at det er forvriddende og lidt tilfældigt, hvis det er sådan, at der anvendes det smalle grundlag med den høje procent.

Jeg bemærkede selvfølgelig også, at hr. Aage Frandsen havde en række forbehold; men hvis ikke jeg hørte helt fejl, var der i hvert fald et grundlag for at snakke videre, også om den samlede pakke. Og så er jeg i øvrigt glad for, at der i hvert fald også var en enkelt ordfører uden for regeringspartierne, som var optaget af, at vi ikke efterlader ubetalte regninger.

Jeg synes, det er lidt bemærkelsesværdigt, at da jeg lyttede til højre side i Folketingssalen, lyttede jeg mig faktisk ikke til ret mange forbehold over for, hvad det koster af penge. Der var ikke megen inspiration til, hvordan det, man så godt ville være med til at bruge penge på, skulle finansieres.

Vi har været igennem en valgkamp op til euroafstemningen, hvor regeringen og jeg i hvert fald glædede os over, at støtten til vores fælles indsats for en meget sund dansk økonomi var uforbeholden og omfattede alle partier i Folketinget, også de partier, der mest konsekvent har stemt imod det, der har været grundlag for den gode, sunde, økonomiske politik. Derfor kan jeg ikke lade være med at sige lidt stilfærdigt, også til højre side i Folketingssalen, at jeg synes, det er vigtigt, at vi forholder os til det overordnede, som alle partierne har prioriteret i de diskussioner, vi har været ude i, nemlig en holdbar og sund økonomi, der ikke skabte og ikke kunne skabe nogen berettiget tvivl om, at vi var parat til at holde den økonomiske kurs.

Jeg synes, det er en opgave, som vi også fremover har fælles, for det resultat, som afstemningen fik, efterlader efter min opfattelse bestemt ikke større frihedsgrader, end vi havde før, tværtimod. Det vil sige, at den opgave, vi har med finansloven, som skal på plads – forhåbentlig med mange partiers medvirken – er ikke blevet mindre, heller ikke når vi ser på de samlede økonomiske krav.

Men i hvert fald tak til de partier, der var parate til at finansiere. Det gælder også det, hr. Frank Aaen sagde, selv om talen måske havde en lidt anden melodi i øvrigt.

Til hr. Frank Aaen vil jeg godt sige, at der var også, synes jeg, lidt misforståelser. Det var der i hvert fald med hensyn til pensionsforslaget, hvor hr. Frank Aaen sagde, at man kunne sætte et stort engangsbeløb ind på en kapitalpension. Det kan man ikke. Forudsætningen er, at det er en pensionsordning med løbende udbetalinger, dvs. med almindelig indkomstbeskatning, når beløbet senere kommer til udbetaling. Man kan derimod ikke bruge ordningen til en kapitalpension.

Jeg synes heller ikke, det er rigtigt at sige, at vi med det, forslaget lægger op til, går foran med hensyn til omlægning i selskabsbeskatningen. Når man ser på de lande, der er os rimeligt nærtstående, nemlig de tre øvrige nordiske lande Sverige, Norge, Finland, vil de alle sammen, også efter at vi har vedtaget dette her, stadig ligge en anelse under de 30 pct., som vi foreslår at lande på. Procenten er 28 i Norge og Sverige, og den er 29 i Finland. I England er den i øvrigt også på 30 pct. Så en omlægning, hvor vi forsøger at få sammenhæng og – finansieret inden for rammerne – at give os en bedre mulighed

for en samlet set bedre erhvervsbeskatning, mener jeg under alle omstændigheder er en fornuftig ting.

Jeg er også uenig med hr. Frank Aaen, når han siger, at vi forgylder ejerne med pensionsordninger osv. Jeg er enig i, at der meget er en tendens til, at man mere varetager sælgerens interesse, når man snakker generationsskifte, end køberens.

Jeg synes, vi i den her pakke har holdt balancen, for der er jo nogle erhvervsinteresser. Jeg tror, man må erkende, at der er mange mindre, selvstændige erhvervsdrivende, som må prioritere, og hvor det også samfundsmæssigt og samfundsøkonomisk er klogt, at man prioriterer konsolidering af virksomheden, mens man er erhvervsaktiv, og at vi så giver en særlig mulighed for, at man også dér kan supplere med en pensionsordning i forbindelse med ophør, hvor man får de udskudte skatter til genbeskatning på 1 år. Det synes jeg er en rimelig balance.

Det, der så ligger i forhold til overtagelse af virksomheder i aktieselskabsform, er rent henvendt til køberen og ikke til sælgeren. Så derfor synes jeg, at vi har gjort os lidt umage for også i den sammenhæng at tænke i dem, der skal drive virksomhederne videre, samtidig med at vi også tager et rimeligt hensyn, når der er saglig begrundelse for det, til dem, der har drevet virksomhed og gjort det på en god måde.

Jeg er så i øvrigt enig med hr. Frank Aaen i, at hvis man ser på den begrundelse, der er for at ændre på afskrivningssatsen, så er den sådan set uændret, om selskabsbeskatningsprocenten bliver 30 eller 32, det vil jeg gerne medgive; argumentationen holder i begge sammenhænge. Men regeringens indgang er, at vi godt vil benytte det provenu, der ligger dér, til at udvide skattegrundlaget for at sikre os, at det stadig væk er attraktivt at vælge Danmark som stedet, hvorfra man driver sin virksomhed.

Og vi kan ikke, synes jeg, lukke øjnene for, at vi bare skal på den anden side af Øresund, i den region, vi forsøger at bygge op, hvor vi gerne skulle have vores andel af den vækst, der kommer; vi skal også erhvervsbeskatningsmæssigt gøre det lige så attraktivt – mindst – at placere sig på den danske side som på den svenske side af Øresund. Det håber jeg, når regnebrættet skal tælles op, også er noget, vi kan nå et samlet resultat på.

Fru Sonja Albrink nævnte det med, om det nu også var rigtigt, at vi med forslaget her strammer lidt på likviditeten i visse virksomhe-

der, og mente, at det var meget bekymrende, også når man så det ud fra nejtet ved euroafstemningen.

Jeg vil godt sige til fru Sonja Albrink, at efter min, efter regeringens opfattelse, er det værste, der kan ske for en virksomhed, hvis det er sådan, at vi efterlader en finanslov, hvor der bliver sat spørgsmålstejn ved, om vi fastholder en tilstrækkelig stabil økonomisk politik, som vil kunne smitte af på en renteutvikling, på en kursudvikling.

Og derfor tror jeg, at det også er i virksomhedernes interesse, at de er med til at bidrage i den sammenhæng, for det er ikke mindre likviditetsjusteringer, som uundgåeligt kommer, hvis man skal få sådan noget som det her til at hænge sammen på lang sigt.

Og det her er en pakke, der er lagt frem med provenuneutralitet, og jeg glæder mig også over, at der har været enighed om – med det, der er blevet sagt af ordførerne – at den er provenuneutral. Men det er stort set ikke muligt at skrue noget sådant sammen, uden at det kan give visse justeringer i likviditeten. At det så også yder et bidrag til, at vi har den samlet set rigtige finanslov, mener jeg ikke man skal være specielt ked af, og det synes jeg heller ikke virksomhederne har grund til.

Jeg undrer mig lidt over, at fru Sonja Albrink gjorde så meget ud af, at det var forkert, at vi havde pakket, om jeg så må sige, generationsskifteforslagene ind også i den samlede erhvervspakke, når jeg tænker på den beretning, som blev afgivet af et næsten enigt udvalg i forbindelse med beslutningsforslag nr. B 8, et forslag, som CD havde fremsat om generationsskifte og pensionsordning, hvor det jo fremgik, at der var tilslutning til, at vi også skulle have det til at hænge sammen økonomisk. Og hvis vi havde løsrevet dem, havde vi manglet finansieringen, og derfor synes jeg, det hænger naturligt sammen.

Det ændrer jo ikke ved, at vi kan tage diskussionen. Det er selvstændige forslag, der ligger i Folketinget. Regeringen ser det som en pakke, men selvfølgelig kan vi diskutere forslagene enkeltvis og se: Er der justeringer i forslagene enkeltvis, som vi skal diskutere med hinanden? Det har vi bestemt ikke lukket af for i forhold til også enkelte forslag.

Så havde fru Mariann Fischer Boel nogle bemærkninger om, at nogle bliver ramt langt hårdere af det her end andre. Og det er klart, at der ligger nogle omlægninger i det her – og det er

sådan set tilsigtet – med hensyn til de virksomheder, der i dag har en særlig fordel, fordi de meget gunstige afskrivningsregler, vi har, betyder, at de kapitaltunge virksomheder de facto betaler en mindre skat end videnstunge virksomheder gør.

Og derfor betyder det selvfølgelig også, at kapitaltunge virksomheder, der hidtil har haft en særlig skattemæssig fordel i forhold til andre, kommer til at betale en mere korrekt skat, samtidig med at de videnstunge virksomheder typisk vil se nogle nedsættelser, fordi de mere kommer til at betale det samme i skat.

Jeg mener, at det ud fra en strukturbetragtning er rigtigt, at vi satser på, at det ikke er skattereglerne, der er drivende for, om det er den ene eller den anden type virksomhed, der specielt er attraktivt at placere sig med i Danmark. Og jeg synes ikke, det er i dansk interesse, at det er mindre attraktivt at drive videnstunge virksomheder med udgangspunkt i Danmark, end det er at drive kapitaltunge virksomheder med udgangspunkt i Danmark.

Så det her efterlader ikke, at nogle kommer til at betale en skat af en fortjeneste, de ikke har haft. Det er for mig ret afgørende. Tværtimod går vi ind som en del af de her forslag og laver en forbedring for dem, der har haft en for dårlig nedskrivning, når de skrotter eller sælger et aktiv; hvis det er sådan, at de kan konstatere et tab, får de i salgsåret tabet konstateret, hvad de ikke gør i dag. Så derfor er jeg ikke enig i, at det er et problem i det her. Det er faktisk tilsigtet.

Så spørger fru Mariann Fischer Boel om: Hvad med medhjælpende hustruere, når vi ser på pensionsopsparring? Hr. Flemming Kofod-Svendsen var inde på noget tilsvarende. Der tror jeg, man skal se på, at det her jo er et forslag, der betyder, at i det år, hvor man sælger, vil der typisk blive en række udskudte skatter, der kommer til beskattning. Det kan være fra ejendomsavance, det kan være fra genvundne afskrivninger, det kan være aktieavance osv. Og det, man giver en mulighed for, er, at i stedet for at man får disse meget høje skatter i ét år, får man mulighed for i det år at indskyde på en pensionsopsparring op til det loft på de 2 mio. kr., der er foreslået. Men hvis nu man har en medhjælpende ægtefælle, betyder det jo, at den medhjælpende ægtefælle ikke bliver beskattet af de pågældende avancer, for hvis man er medhjælpende ægtefælle, er man typisk ikke medejer.

Og derfor er det jo det, der er hensigten, og jeg mener egentlig også det, der er et svar på det problem, der har været rejst, at det er den, der får de store udskudte skatter til beskætning ét år, der også får fradraget. Så derfor tror jeg ikke, der er et reelt problem, men lad os diskutere det. Det afviser jeg bestemt ikke, men jeg tror ikke, at det har noget på sig i den her sammenhæng at tænke i de baner, som fru Mariann Fischer Boel og også hr. Flemming Kofod-Svendsen nævnte.

Jeg forstod det nærmest sådan, at hr. Flemming Hansen mente, at det var arrogant, en lille smule groft, at man i bemærkningerne til lovforslaget kan se, at virksomhederne selvfølgelig tænker sig om og også disponerer ud fra, hvordan skattereglerne er. Når hr. Flemming Hansen mener, at jeg ikke har så meget fornemmelse af virksomhedernes måde at tænke på, kan jeg da bare minde hr. Flemming Hansen om, at der var en periode, hvor jeg sad som bestyrer for henholdsvis en sparekasse og en bank. Der lærer man meget, meget grundigt, hvordan virksomheder tænker.

Og jeg vil ikke klandre eller kritisere virksomheder for, at når de foretager deres erhvervsmæssige dispositioner, medtager de selvfølgelig også skattereglerne og hvilke afledte virkninger det giver for en virksomhed. Selvfølgelig gør man det. Men det, jeg synes der er tilstræbelseværdigt, er, at de virksomheder, der skal træffe nogle erhvervsmæssige dispositioner, skal kunne gøre det ud fra en erhvervsmæssig begrundelse og ikke ud fra nogle forvridninger, hvor man går ind og laver særlige begunstigelser eller særlige tilskyndelser over skattereglerne – det har vi interesse i på nogle områder omkring miljøadfærd osv. – men jeg mener en erhvervsmæssig disposition, der kun bæres af en erhvervsmæssig begrundelse. Og det var såmænd det, der lå i de pågældende bemærkninger, som hr. Flemming Hansen citerede, som jeg meget gerne vedstår.

Så kan jeg ikke lade være med lige at gøre den lille bemærkning til den efterfølgende debat efter hr. Flemming Hansens indlæg omkring bl.a. grønne afgifter, der ikke – efter fru Mariann Fischer Boels oplysning – skulle indgå i skattetrykket: Det er lodret forkert.

Alt, hvad der er af skatter og afgifter, ja, selv den særlige pensionsopsparing, tælles med i skattetrykket, når vi opgør efter OECD-modellen, som er den, man typisk bruger, fordi den har de samme regler på tværs af landegrænser-

ne. Og jeg vil egentlig opfordre udvalget til, at vi fik en lejlighed til over for udvalget at redegøre nærmere for, hvad det så er, der indgår i skattetrykket, så vi i hvert fald undgår diskussioner på misforståelser. Det er indimellem svært at holde fast på de forskellige begreber, så ingen kritik af nogen af dét, men det er i hvert fald vigtigt, at misforståelser af den karakter, som indgik i debatten, ikke får lov til at stå uimodsagt, så det er misforståelsen, der opleves som sandhed udadtil.

Hr. Flemming Kofod-Svendsen nævnte Kampmanns reform fra 1957, og det var jo en smuk, en klog reform, som har tjent os vel. Den var svaret på industrisamfundet. Nu skal vi bare passe på, vil jeg sige til hr. Flemming Kofod-Svendsen, at vi ikke lader, som om vi står over for industrisamfundet, når vi ved, at vi står over for videnssamfundet og er midt i det. Derfor skal vi sikre os, at vores muligheder for at fastholde og tiltrække og få udbygget også videnstunge virksomheder er lige så interessante hos os som hos vores naboer, samtidig med at vi skal sikre, at også vores kapitaltunge virksomheder får en reel og ordentlig skattemæssig behandling. Det er det, vi har tilsigtet med forslaget her, og det tror jeg også godt hr. Flemming Kofod-Svendsen kan se der er en balance i.

Så spørger hr. Flemming Kofod-Svendsen om grunden til en skærpelse som den, der ligger i L 36, nemlig dér, hvor vi lidt forenklet sagt går ind og siger, at man ikke kan succedere i pengetanke. Det vil jeg også meget gerne vende tilbage til, hvis hr. Flemming Kofod-Svendsen vil have en uddybning af dét, men som han vil kunne se i bemærkningerne, har vi det allerede sådan, at man ikke kan succedere i den form, når vi taler om arv, hvorimod man, når vi taler om en gave, godt kan. Det betyder, at dér, hvor der ikke er erhvervsmæssige interesser involveret, kan man faktisk indtræde i den tidligere ejers skattemæssige behandling, og det har jeg svært ved at se er det, der er formålet.

Dér, hvor succession kan have en begrundelse – og så kan man være uenige om, hvor udbredt det skal være – er dér, hvor det er erhvervsmæssige interesser, og det er erhvervsmæssigt udskudte skatter, vi taler om. Derfor er jeg ikke helt sikker på andet, end at når hr. Flemming Kofod-Svendsen og jeg får talt sammen, kan vi måske blive enige på det punkt, og det ville i givet fald glæde mig.

Jeg var glad for, at hr. Kim Behnke havde noteret sig, at det går godt for danske virksomheder, og derfor betales der også ganske pæne skatter i øjeblikket. Det er jo lidt interessant, at nogle af dem, der siger, at denne regering gennem alle årene har behandlet virksomhederne meget hårdt, må konstatere, at det i hvert fald går væsentlig bedre, end dengang virksomhederne havde en regering af en anden farve at forholde sig til.

Og så bare lige den slutbemærkning til hr. Kim Behnke: Det er meget, meget sjældent, man kan tage hr. Kim Behnke i ikke at have læst forslaget meget grundigt, og det respekterer jeg ham meget for, men CFC-beskatningen her er altså ikke CFC-afgiften, men det er den internationale beskatning for lavskattelande. Og der synes jeg, det er vigtigt, at hr. Kim Behnke lige får fundet ud af, at det altså er den sag, vi løser, og derfor hører den også sammen med denne her pakke. Den har overhovedet ikke noget at gøre med CFC-afgiften, der er noget helt andet.

Men sluttelig: Jeg takker for også mange venlige bemærkninger. Jeg håber, at når vi når frem til målstregen, vil det vise sig, at der er et flertal, der er parat til at bære pakken igennem nogenlunde i den form, den ligger.

Formanden:

Jeg har noteret hr. Frank Aaen, hr. Aage Frandsen, hr. Flemming Hansen, fru Mariann Fischer Boel og hr. Flemming Kofod-Svendsen for korte bemærkninger i nævnte rækkefølge.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Hvis vi spoler tilbage, er det vist rigtigt, at jeg kom til at sige kapitalpension. Jeg skulle have sagt ratepension. Men uanset den fortalelse ændrer det jo ikke ved, at det, der er foreslået, de kommende år årligt koster statskassen ½ mia. kr. og på lang sigt et varigt dræn på 130 mio. kr. om året til mennesker, der i forvejen har en formue. Det synes jeg er forkert anvendelse af vores penge.

Det er jo penge, der skal tages fra andre skatteydere. De, der støtter forslaget, vil godt nok ikke sige, hvor de skal tages, men der er jo ikke nogen penge, man kan tage op, uden at nogen betaler. Og jeg forstår ikke – nu var fru Sonja Albrink her ikke, da jeg holdt min ordførertale – at CD synes, det er så vigtigt, at man præcis forgylder mennesker, der i forvejen har mange penge. Det synes jeg ikke er særlig socialt.

Så med hensyn til de 30 pct.: Der er jo ingen tvivl om, at gør vi det, vil det jo i de andre lande blive brugt som argument for yderligere ned-sættelser i deres lande. Og derfor vil jeg godt sige, at skal Enhedslisten overhovedet bevæge sig i retning af det, regeringen her foreslår, kan det kun være i en sammenhæng, hvor skattened-sættelsen i procent er fulgt af en stramning af beskatningen generelt, altså at vi får flere penge ind samlet set, at der er et varigt overskud på en skattenedsættelse af procenten, fordi vi laver nogle stramninger f.eks. på afskrivningsreglerne. Så kan vi overveje det. For så er det signal, der sendes, at vi strammer beskatningen i Danmark.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg er glad ved, at skatteministeren noterede, at der i Folketingssalen er nogle partier, der ved, at man ikke kan bruge uendelig mange penge, inden man har dem. Tværtimod skal man have pengene først. Og i den forbindelse er jeg også godt klar over, at skatteministeren ved, at selv om der var flertal for hvert eneste forslag med forskellige kombinationer, er det jo ikke sådan, man kan arbejde i Folketinget, og det glæder vi os til at vende tilbage til senere.

Jeg konstaterede også, at skatteministeren var opmærksom på, at vi havde en række bemærkninger, som primært gik på, at vi gerne vil gøre det her endnu mere solidt og endnu mere økonomisk forsvarligt, og at vi vil fjerne disse ubalancer, som vi mener der er, i form af at der er nogle, der får efter vores opfattelse utilsigtede gaver ved den her omlægning.

Og så til allersidst på linje med det, som hr. Frank Aaen sagde: Vi vil også diskutere, om der overhovedet er behov for at sætte selskabsskatten ned. Kunne man ikke bare, som jeg selv nævnte i min ordførertale, tale om, at man ned-satte saldoafskrivningen fra de 30 pct. til de 27 pct.? Så ville det efter mit regnestykke cirka harmonere med det provenu, som er her.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg skal ikke i denne korte bemærkning kommentere skatteministerens fjerne fortid som sparassemand. Det er aldrig noget, der er kommet til udtryk i hans adfærd i Folketinget.

Men jeg kan ikke lade være med at kommentere, at skatteministeren siger, at højresiden gerne vil efterlade ubetalte regninger. Jeg har hørt

debatten lige så meget som skatteministeren, og det, som højresiden har harceleret over – i hvert fald gjorde jeg det i min ordførertale – var: Hvorfor skal der de 4 første år 6 mia. kr. ind, når ministeren gerne ser, at det skulle være omkostningsneutralt? 6 mia. kr. ekstra skal skatteyderne, deriblandt og først og fremmest erhvervslivet, betale. Så kan man ikke sige, at det er os, der vil efterlade ubetalte regninger.

Vi ville gerne være med, hvis det var omkostningsneutralt de første 4 år, men det er det jo ikke. 6 mia. kr., hvis man lægger det sammen, der står på side 9, hvis jeg husker ret, i L 30; det er, hvad det koster erhvervslivet. Så lad være at komme og sige, at vi gerne vil efterlade ubetalte regninger. Prøv at komme med nogle forslag, der siger, at det her er omkostningsneutralt, så kan vi tale om det.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Jeg er også dødtæt, vil jeg sige til skatteministeren. Jeg er dødtæt af at høre, at skatteministeren siger, at højre side i salen efterlader ubetalte regninger. Jeg er dødtæt af at blive kaldt økonomisk uansvarlig, bare fordi vi fra Venstres side ikke finder, at Socialdemokratiets finansiering af de forskellige skatteforslag er det mest hensigtsmæssige, det mest elegante eller det mest visionære. Det er jeg dødtæt af. For det ligger jo således, at i det ændringsforslag til finansloven, som Venstre stillede, var der klar finansiering krone til krone også for en skattnedsættelse fra 32 pct. til 30 pct.

Og som en slutbemærkning kan man jo undre sig over, at det går så godt for dansk erhvervsliv på trods af regeringens.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Når skatteministeren var så godt tilfreds med de forskellige indlæg, hænger det så sammen med, at skatteministeren spekulerer i at gennemføre sin pakke med skiftende flertal? Det vil da være interessant at få en sådan politisk melding.

Men ellers er det hr. Viggo Kampmann, jeg tænker på. Han gennemførte noget, som vi begynder at er enige i var meget klogt i 1950'erne, men når vi går over i informations- og videnssamfund, ja, så skal der købes pc'ere og megen teknologi af forskellig art, som jo bliver forældet endnu hurtigere, som trænger til en udskiftning, skal nedskrives hurtigere end det kapital-

apparat, man havde i 1950'erne. Så jeg synes faktisk, hvis man skulle knytte til og vi er enige om præmissen med hr. Kampmann, at der faktisk er brug for de stik modsatte regler.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg tror, der er en del af de spørgsmål og de debatter, som er indeholdt i de korte bemærkninger, der vil være ganske velegnede til at fortsætte også under udvalgsarbejdet.

Så bare nogle enkelte korte stikord til hr.

Frank Aaen: Man kan måske ikke undre sig over, at Enhedslisten ikke er så glad for forslaget om pensionsopsparing, fordi de har en anden holdning end, jeg tror vist næsten alle andre partier omkring pensionsopsparing – ikke generelt. Og derfor er det naturligt nok.

Men det, vi faktisk foreslår her, er i og for sig det samme som det, alle vi andre gør: bygger op i en del af vores erhvervsaktive periode med en opsparing, hvor vi udskyder skatterne, indtil vi bliver pensionister, hvor det så kommer til beskattning. Det er det, der ligger heri, og derfor er jeg i sagens natur uenig i de bemærkninger, hr. Frank Aaen havde på området.

Jeg glæder mig endnu en gang over, at hr. Aage Frandsen understreger, at tingene skal hænge sammen økonomisk. Jeg er helt opmærksom på, at man skal være lidt forsigtig med at tage det forslag for forslag, for det er jo ikke sikkert, at de, der betaler, også vil være med til at betale for det, andre vil være med til at bruge. Det har jeg forståelse for.

Hr. Flemming Hansen var jeg sådan set glad for bemærkningen fra, for jeg synes, det gav et andet billede i hvert fald hos mig end det, jeg lyttede mig til i første omgang fra den konservative ordfører: For det var jo ikke nogen afvisning af, at man kunne se klogskaben i både at nedsætte og finansiere en nedsættelse – en omlægning af erhvervsbeskatningen. Så jeg har forstået hr. Flemming Hansens sidste bemærkning sådan, at Det Konservative Folkeparti ikke afviser at være med til at finde en ordentlig finansiering både i forhold til generationsskifteforslagene og i forhold til den lavere selskabsbeskatning. Det er en melding, jeg har noteret mig og noteret med glæde. Det kan måske give grundlag for videre drøftelser i forhold til den samlede pakke.

Til fru Mariann Fischer Boel: Jeg kan godt forstå ophidselsen. Det er altid slemt, når man bliver taget for ikke at ville betale det, man er ude at købe. Hvis vi ser, hvad Venstre har været

med til at foreslå, og hvad Venstre har støttet, der har kostet penge, og fjernet finansiering, og hvad det er, Venstre så derefter har været parat til at finde af penge for at finansiere, havde Venstre, hvis de havde befundet sig et andet sted end i Folketinget, stået i Ribers.

Med den måde, som Venstre regner på, også når man fremlægger finanslovsforslag, ved Venstre jo godt, at det jo slet ikke hænger sammen. Bare et eksempel: Et af Venstres finanslovændringsforslag er, at hvis nu man sender 5.000 på kursus for at skrive ansøgninger, kan man spare 500 mio. kr. på arbejdsmarkedspolitikken. Fugle på taget, som aldrig nogen regering, ej heller hvis Venstre sad i den, ville bruge som grundlag for en sund økonomisk politik. Det ville være et signal til omverdenen, som hurtigt ville køre det her samfund ud på et sidespor.

Så jeg kan godt forstå, man reagerer, for man ved, at man er sårbar, man er øm på området. Og jeg kan da godt genkende, at man kan komme i den situation.

Til hr. Flemming Kofod-Svendsen kan jeg sige: Jeg er i hvert fald meget indstillet på i det videre forløb at diskutere med hr. Flemming Kofod-Svendsen, hvordan vi kan få den her pakke til at blive en samlet pakke, der også kan være til gavn for dansk erhvervsudvikling. Det er det, der er formålet med det.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 37: Forslag til lov om ændring af ligningsloven, lov om VækstFonden og forskellige andre love. (Beskatning ved aflønning i form af aktier, tegningsretter og aktiekøberetter).
Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 4/10 2000).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Verner (S):

Da vores ordfører, hr. Frode Sørensen, ikke kan være til stede i salen, skal jeg fremlægge Socialdemokratiets synspunkter vedrørende lovforslag nr. L 37.

Følger man erhvervs- og skattedebatten herhjemme, vil man opdage den store interesse for nye aflønningstyper. Med det menes den type vederlag for en arbejdsindsats, som netop ikke er løn, men som typisk udbetales i form af aktier.

I takt med udviklingen af den ny økonomi er denne lønform blevet mere og mere udbredt. Det gør også, at der stilles nye krav til beskatning af den løn, der naturligvis skal ligestilles med en egentlig løn.

Det er et led i regeringens erhvervsstrategi, som den er nedfældet i dk21, at vi skal have bedre vilkår for aflønning i form af aktier samt tegnings- og køberet til aktier. Det skyldes, at vi absolut ønsker at fremme den type virksomheder, som netop bruger den aflønningsform. Det er almindeligvis informationsteknologiske, bioteknologiske virksomheder, men naturligvis skal muligheden også være åben for andre virksomheder.

Det er for Socialdemokratiet vigtigt at understrege, at forslaget dels skal fremme væksten i de nævnte sektorer og dels være med til at udvikle en egentlig aktiekultur og endelig fremme lønmodtagernes medindflydelse på den enkelte virksomhed.

Men så er det også en udfordring at indrette skatteregler, som er tilpasset disse mål. Lige i øjeblikket beskattes aktieaflønninger som en helt konkret lønindtægt, men med den forskel fra de eksisterende regler, at skatten skal betales, uden at løngodet nødvendigvis er blevet vekslet til kontanter. Det bryder med det grundprincip, at skatten ikke skal opkræves, før indkomsten faktisk er udbetalt.

Med lovforslaget indføres der nogle valgmuligheder for selskaber, hvad angår betaling af lønmodtagerens skat. Der skal være ret til, at firmaet kan betale skat af den del af lønmodtagerens aktier, der er en del af lønnen. Den får så form af en 40 pct.s afgift af medarbejderens vederlag. Virksomheden får ikke fradrag for løn-